CONTACT/OR

Revista Liceului Grigore C. Moisil Buzău

nr. 1

OCTOMBRIE 2026

ISSN 3153 – 5232
ISSN-L 3153 – 5232

nr. 1 / 2026

De Ce

Într-o lume în care informația circulă cu viteza luminii, în care știrile sunt efemeride și au parte de vizibilitate restrânsă, în care postările pe Facebook, Instagram, TikTok sunt vizionate trei secunde și uitate la fel de repede, ce rost ar mai avea o revistă „clasică”? (poate nu chiar atât de clasică :)) Răspunsul nostru este simplu: să avem unde să ne prezentăm preocupările și activitatea detaliat și cu mândrie, să ne uităm spre viitor cu încredere și pasiune, să avem un loc unde să ne putem întoarce peste timp (de ce nu?) și să retrăim ce ne-a animat, ne-a entuziasmat, ne-a învățat.

Pentru că o poveste trăită merită mai mult decât trei secunde de atenție. Pentru că un experiment reușit, un interviu cu un profesor drag, o activitate profesională, o fotografie prinsă din mers pe coridor, toate acestea sunt fapte, nu doar impresii, și faptele au nevoie de spațiu ca să respire, nu doar de un like. DEX-ul dă pentru cuvântul „contact” mai multe definiții, dar una ne este mai aproape de suflet: atingerea directă, nemijlocită între două corpuri, două forțe, două energii.

Iar CONTACT/OR nu e altceva decât atât — o legătură vie între elevi, profesori, școală și comunitate, surprinsă și în mottoul liceului nostru: „Noi suntem școala, copii sunt povestea!” Așadar: de ce o revistă? Pentru că avem o poveste, și merită spusă.

Redacția CONTACT/OR

Opiniile și părerile exprimate în articolele publicate sub semnătura autorilor au caracter strict personal și nu angajează în vreun fel răspunderea editorului sau a redacției.

Copyright: este autorizată orice reproducere, fără a percepe taxe, cu condiţia indicării cu exactitate a numărului şi a datei apariţiei publicaţiei. Drepturile de autor asupra fotografiilor aparțin autorilor.

CONTACT/OR Nr. 1, 2026

REVISTA LICEULUI TEHNOLOGIC „GRIGORE C. MOISIL” BUZĂU

AUTORI NUMĂR: Adriana VOICU, Daniela MACADON, Cristina TOMA, Iulian STOICA, Adrian BADEA, Iuliana MIHĂLCESCU, Nicolai CHIRTOC, Iulian BARBU, Sebastian TOADER, Nicușor DURAC, Laur ANDRIESEI, Denisa MANDACHE, Denis UDREA, Denisa CHIRU, Mario COLAN, Iulian CADULENCU, Simona DRAGOMIR.

COORDONATORI REVISTĂ ȘCOLARĂ:

Director: prof. VOICU ADRIANA
Director adj.: prof. MACADON DANIELA
Redactor șef: prof. IULIAN STOICA

COPERTA 1 și 4: prof. Iulian STOICA

Adresa: Buzău, strada Aleea Afinelor, nr 7
email: revista.contactor@gmail.com, www.liceulmoisilbuzau.ro

ISSN 3153 – 5232
ISSN-L 3153 – 5232

cuprins

VOCEA PROFESORULUI

Liceul Moisil, privit de aproape / 4

CyberAgent – un proiect european care pregătește agenți ai schimbării în securitatea cibernetică / 6

Îndrăznește să zbori! Cum transformă programul Erasmus+ destinele elevilor de la Liceul Grigore C. Moisil / 8

ATENȚIE !!! Profesor sub tensiune / 10

AI carte. AI parte? / 14

Nu-ți cere nimeni să fii erou. Este suficient să fii OM! / 18

O secundă care nu se mai întoarce / 21

DINCOLO DE NOTE / 23

Început de drum / 25

VOCEA ELEVULUI

WorldSkills Shanghai 2026 – O experiență care mi-a depășit toate așteptările! / 28

Lost in a Different City in England / 32

Pasiunea mea pentru atletism / 36

Media tradițională în era „new media” / 39

Cyberconscious – Învățăm împreună să fim mai responsabili în mediul online / 41

Pauza de poezie / 43

Profilul Producție Media de la „Moisil” / 44

De la fereastra clasei spre lume / 48

Liceul Moisil, privit de aproape

Gânduri de la director, fără ton oficial

Dimineața, pe hol

Dacă m-ar întreba cineva ce îmi place cel mai mult la liceul nostru, n-aș începe cu laboratoarele sau cu proiectele. Aș începe cu holul de la ora opt fără zece. Cu zgomotul acela amestecat de ghiozdane, glume, un „am uitat tema” șoptit și un profesor care deja întreabă pe cineva cum a mers la concurs.

De pe scaunul de director vezi multe hotărâri, dosare și termene. Dar liceul adevărat nu stă în dosare. Stă în clipele acestea mărunte, în care o școală devine un loc unde îți place să vii. Așa că am lăsat deoparte tonul oficial și vă povestesc despre Moisil așa cum îl văd eu, din interior.

O școală care îți dă și o meserie, și un drum

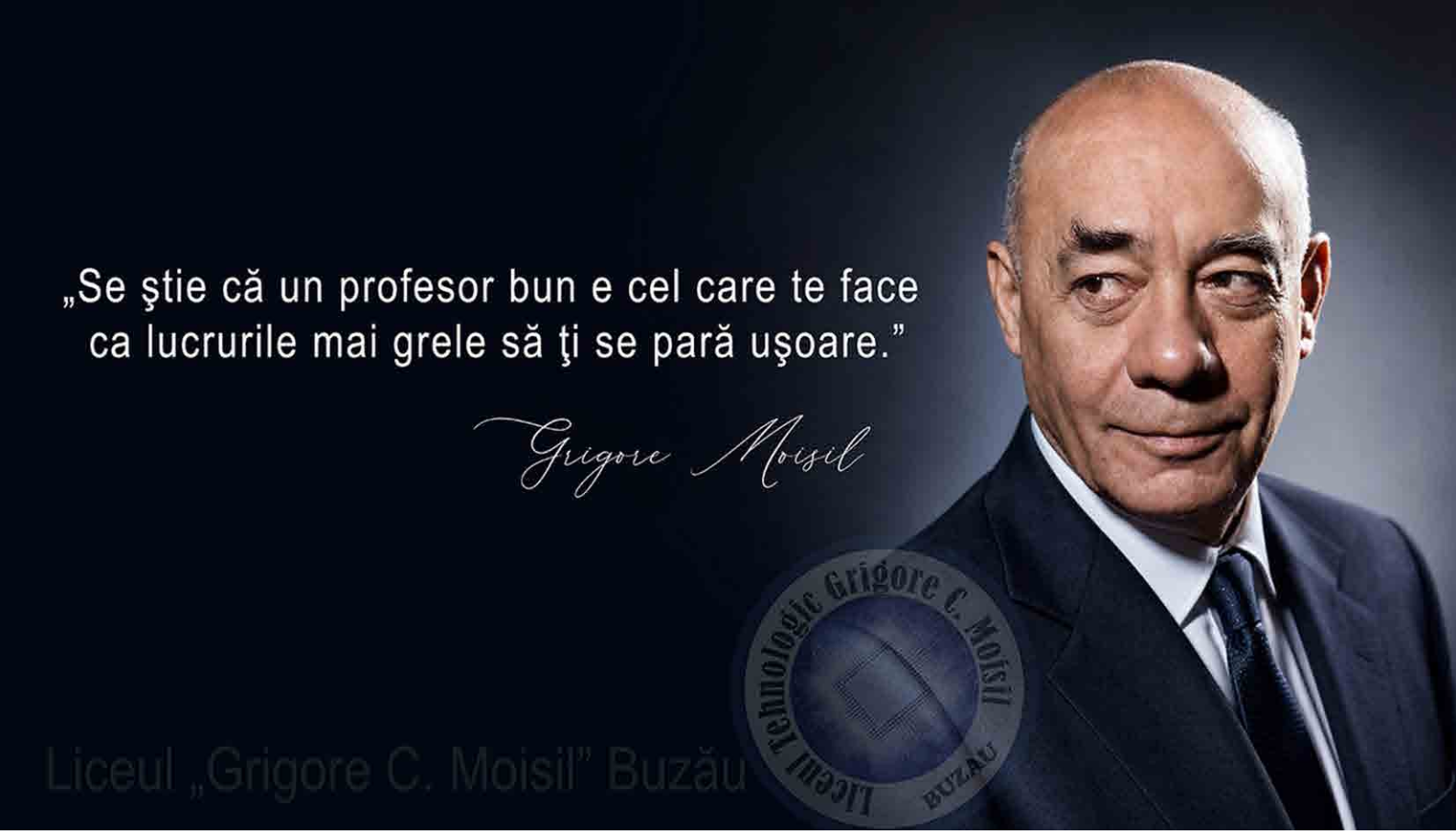
Suntem un liceu tehnologic, iar asta e mai mult decât o etichetă. Înseamnă că aici înveți teorie, dar o și pui în mișcare: în atelier, în laborator, la agentul economic.
La noi găsiți trei drumuri care se completează:

- liceul tehnologic, pentru cei care vor Bacalaureat și o calificare în același timp;
- învățământul profesional și dual, unde firmele partenere te învață meseria pe bune, nu din manual;
- clasele cu engleză intensivă, pentru cei care știu că lumea de azi vorbește și în altă limbă.

Nu cred în „liceul bun” și „liceul de rezervă”. Cred în școala potrivită pentru fiecare. Iar pentru mulți tineri din Buzău, școala potrivită este una care îi pregătește și pentru examen, și pentru viață.

Lucruri de care sunt, sincer, mândră

Laboratoarele noi. Prin fonduri PNRR am amenajat SmartLab și laboratoare de tehnologie digitală. Nu sunt săli de expus la vizite. Sunt locuri în care elevii programează, testează, greșesc și o iau de la capăt. Exact cum se întâmplă și într-o firmă adevărată.
Europa, la propriu. Suntem organizație acreditată Erasmus+ VET. Asta înseamnă că elevii noștri fac stagii de practică în alte țări, lucrează lângă colegi din toată Europa și se întorc altfel. Mai siguri pe ei, mai curioși, cu altă privire asupra a ceea ce pot face.
Sprijin pentru fiecare. Prin proiectul SkillsUp oferim pregătire suplimentară elevilor de clasele a IX-a și a XII-a și consiliere și orientare profesională pentru elevii din clasele a X-a și a XI-a. Nu lăsăm pe nimeni să rămână în urmă doar pentru că a avut un început mai greu.
Elevi care ajung departe. Avem absolvenți recunoscuți la nivel național și internațional în domeniul electric și cel mai bun exemplu este Sebi Toader, olimpicul nostru național cu premiul I și în clasa a XI-a și în clasa a XII-a, primul român calificat la Olimpiada Internațională de Meserii WorldSkills, pe domeniul Electric, calificarea Instalații electrice, desfășurată la Shanghai, în septembrie 2026, unde s-a clasat pe locul 24 din 36. Sebi este eroul nostru! El a făcut istorie atât pentru Liceul Moisil, cât și pentru județul Buzău. Fiecare astfel de rezultat îmi amintește că talentul nu ține cont de ce liceu scrie pe diplomă.
O bibliotecă unică. Puține școli pot spune că păstrează biblioteca personală a omului al cărui nume îl poartă. Noi

putem. Cărțile lui Grigore C. Moisil sunt aici, iar pentru mine sunt un memento zilnic: matematica, logica și calculatoarele au început cu cineva curios. Exact ca elevii noștri.

Oamenii, adevăratul nostru punct tare

Laboratoarele se pot cumpăra din fonduri. Oamenii, nu. Am colegi care rămân după ore să pregătească un elev pentru olimpiadă, care scriu proiecte europene seara și în weekend și care știu numele fiecărui copil din clasă. Fără ei, nimic din ce am enumerat mai sus n-ar exista.

Iar elevii? Sunt mai buni decât cred ei înșiși. Unii vin la noi cu ideea că „nu sunt de matematică” sau că „nu le iese”. Pleacă cu o calificare, cu experiență în străinătate, uneori cu un premiu național. Cea mai frumoasă parte a meseriei mele este să văd diferența dintre elevul din septembrie, clasa a IX-a, și absolventul de la festivitate.

Ce urmează

Nu vă spun că suntem perfecți. Avem și noi zile grele, dimineți grăbite și o imprimantă care se ceartă cu toată lumea. Dar avem o direcție clară: o școală modernă, deschisă spre Europa, în care fiecare elev pleacă cu ceva al lui – o meserie, o diplomă, o experiență, încrederea că poate.

Privesc spre anii următori cu mai multă încredere decât oricând. Laboratoarele pe care le avem sunt abia începutul: în ele cresc ideile elevilor noștri, iar ideile bune cer mereu mai mult spațiu. Vrem să le oferim acest spațiu, împreună cu profesorii care nu obosesc să încerce lucruri noi și cu părinții care ne sunt alături.

Nu știu cum vor arăta meseriile peste zece ani, dar știu ce va conta și atunci: curiozitatea, răbdarea de a învăța și curajul de a lua totul de la capăt. Acestea se formează în fiecare zi, în clasă, în atelier și laborator, iar eu sunt convinsă că le formăm bine.

Așa că, dacă aveți curiozitatea lui Moisil, ușa noastră e deschisă. Treceți pe la noi dimineața, pe la opt fără zece. Veți înțelege imediat de ce îmi place să vin aici.

Director prof. Adriana Voicu

CyberAgent

Co-funded by the European Union

CyberAgent – un proiect european care pregătește agenți ai schimbării în securitatea cibernetică

Într-o lume în care tot mai multe activități se desfășoară online, securitatea cibernetică nu mai este doar responsabilitatea specialiștilor în IT, ci o competență esențială pentru organizații, angajați și comunități. Pornind de la această realitate, Liceul Tehnologic „Grigore C. Moisil" a participat la proiectul european „SMEs Cyber Security Change Agents" (CyberAgent), derulat în perioada iunie 2023 – august 2026, o inițiativă de amploare dedicată dezvoltării competențelor digitale și antreprenoriale și consolidării rezilienței cibernetice a întreprinderilor mici și mijlocii (IMM-uri).

Participarea liceului a avut o semnificație aparte: instituția noastră a fost primul liceu din România care a primit acreditare pe noul tip de proiecte Erasmus+ – Alianțe pentru inovare. Această oportunitate a adus școala într-un parteneriat european complex, în care educația, mediul universitar și sectorul economic au colaborat pentru a răspunde unei provocări actuale: pregătirea oamenilor pentru a recunoaște riscurile digitale și a contribui activ la prevenirea lor.

Proiectul a fost coordonat de Universitatea din Vilnius, Lituania, iar consorțiul a reunit opt organizații din mai multe țări europene: Liceul Tehnologic „Grigore C. Moisil" din România, Liceul Teknopark din Turcia, Women4Cyber din Belgia, Ecosistemas Virtuales y Modulares S.L. din Spania, Prios Kompetanse AS din Norvegia, Olemisen Balanssia din Finlanda și IT Akademija din Lituania. Dimensiunea internațională a colaborării a permis schimbul de experiență și dezvoltarea unor resurse de formare cu utilitate dincolo de granițele unei singure țări.

Un element important al proiectului a fost colaborarea cu specialiști și instituții relevante din România, impli-

cate în comitetul de experți („Knowledge Committee”): Directoratul Național pentru Securitate Cibernetică (DNSC), Centrul Europe Direct, Universitatea Națională de Știință și Tehnologie POLITEHNICA București, Universitatea „Transilvania” din Brașov și Centrul de Excelență pentru Securitate Cibernetică Maritimă din Constanța. Această cooperare a conectat experiența din educație cu expertiza universitară și profesională, susținând relevanța conținutului dezvoltat.

Rezultatul central este o platformă digitală de învățare, disponibilă la www.cyberagents.eu, care oferă cursuri de formare în securitate cibernetică. Parcursul cuprinde opt module: instrumente de analiză, administrarea sistemelor, managementul programelor de securitate, operațiuni de securitate, guvernanță și politică de securitate, planificarea securității, gestionarea riscurilor, respectiv gestionarea incidentelor și securitatea personalului. Prin aceste resurse, angajații IMM-urilor pot dobândi cunoștințe aplicabile, iar instituțiile de învățământ superior și cele de formare profesională pot integra materialele în propriile activități educaționale.

CyberAgent a urmărit în mod special să transforme angajații IMM-urilor în „agenți ai schimbării” – persoane capabile să promoveze practici digitale mai sigure la locul de muncă. Un accent distinct a fost pus pe participarea femeilor în domeniul IT, pe perfecționarea și recalificarea profesională, precum și pe creșterea capacității IMM-urilor de a preveni și gestiona incidentele cibernetice. Astfel, securitatea digitală este abordată nu doar ca o problemă tehnică, ci și ca o cultură organizațională ce se construiește prin informare, educație și responsabilitate comună.

Pe parcursul proiectului au fost organizate patru ateliere de lucru, au fost publicate nouă buletine informative și au avut loc patru mobilități. Aceste activități au susținut colaborarea dintre parteneri, diseminarea rezultatelor și schimbul de bune practici. Dincolo de cifre, valoarea proiectului stă în resursele create, în relațiile de cooperare dezvoltate și în oportunitățile de învățare pe care acestea le deschid pentru elevi, cursanți, cadre didactice și angajați.
Încheierea proiectului CyberAgent, în august 2026, reprezintă mai mult decât finalul unei inițiative europene: este un pas înainte pentru o educație conectată la nevoile reale ale societății. Pentru Liceul Tehnologic „Grigore C. Moisil”, experiența confirmă importanța parteneriatelor internaționale și a inovării în formare. Cunoștințele și instrumentele dezvoltate prin CyberAgent pot contribui la construirea unui mediu digital mai sigur și la pregătirea unor oameni care nu doar folosesc tehnologia, ci știu și cum să o protejeze.

prof. Cristina Toma

Îndrăznește să zbori!

Cum transformă programul Erasmus+ destinele elevilor de la „Moisil”

Liceul Moisil rămâne o școală cu ferestrele deschise spre Europa, un loc în care visurile au sprijin, iar curajul este răsplătit. Fii pregătit, implică-te și nu uita: următoarea valiză plină de oportunități ar putea fi a ta!

Amfiteatrul Liceului „Moisil” a devenit neîncăpător pentru magia Erasmus+!

Într-o atmosferă plină de entuziasm, comunitatea noastră școlară a sărbătorit #ErasmusDays 2026, un eveniment de tradiție care aduce împreună trecutul, prezentul și viitorul proiectelor noastre europene. Holurile și amfiteatrul liceului au vibrat de energie, povești captivante și multă inspirație, demonstrând încă o dată că școala noastră este o adevărată poartă către Europa.

Tradiția excelenței: Aproximativ 300 elevi și 100 profesori pe harta Europei

An de an, liceul nostru deschide drumuri internaționale pentru formarea profesională. Anul școlar trecut (2025-2026) a fost unul de excepție, scriind capitole memorabile în poveștile de succes ale participanților:

•23 de elevi de clasa a X-a au explorat cultura și mediul profesional din Spania;

•16 elevi de clasa a XI-a s-au format în companii de top

din Germania;
•9 elevi de clasa a XI-a au acumulat experiență valoroasă în Cipru;
•4 profesori au participat la stagii de perfecționare în Turcia, aducând acasă metode inovatoare de predare.
Iar povestea continuă în forță! În timp ce sărbătorim aceste reușite, o nouă generație de ambasadori ai liceului își pregătește bagajele. Chiar în această perioadă, alți 24 de elevi de clasa a X-a se pregătesc de selectie pentru mobilitatea din Spania, iar 21 de elevi de clasa a XI-a pentru Turcia pentru noi stagii de practică la standarde europene.

Ce s-a întâmplat la evenimentul #ErasmusDays 2026?

Sărbătoarea din acest an a fost concepută ca un spațiu viu al cunoașterii și interacțiunii, structurat pe trei mari piloni:
1. Schimb de experiență la scenă deschisă
În amfiteatru, foștii participanți (elevi și profesori) au urcat pe scenă pentru a împărtăși amintiri, emoții și lecții prețioase. Prezentările lor dinamice, pline de fotografii și momente din culisele stagiilor, au fost ascultate cu un interes uriaș de către colegii mai mici, dornici să le calce pe urme în viitor.
2. „Biblioteca Vie" pe holurile liceului
Holurile s-au transformat într-un spațiu interactiv de consultanță. Viitorii candidați aflați în etapa de selecție au avut ocazia inedită de a „răsfoi" cărți vii! La standurile special amenajate, aceștia au stat de vorbă direct cu veteranii mobilităților, punând întrebări și aflând detalii autentice despre ce înseamnă cu adevărat o experiență de învățare și viață internațională.
3. Competiție și cunoaștere pe Quizizz
Finalul evenimentului a fost de-a dreptul interesant! Printr-un quiz interactiv desfășurat pe platforma Quizizz, elevii și-au testat cunoștințele despre Uniunea Europeană, programul Erasmus+ și oportunitățile uriașe pe care acesta le oferă tinerilor. Dinamismul, telefoanele pregătite și dorința de câștig au creat o atmosferă de meci de top.

Viitoarea destinație Erasmus+ te așteaptă!

Felicitări tuturor pentru implicare și pentru energia incredibilă din această zi! Mult succes celor care urmează să treacă prin etapa de selecție pentru viitoarele proiecte. Curajul de a păși dincolo de granițe este primul pas spre o carieră de succes.

Fii pregătit, implică-te și nu uita: următoarea valiză plină de oportunități ar putea fi a ta!

Dir. adj. prof. Daniela Macadon

ATENȚIE !!! Profesor sub tensiune

De la inginerie la catedră, între provocări, emoții și reușite

Foto: Proiectul prezentat la concursul „Today a project, tomorrow the future!”

Povestea unui inginer care, după zece ani în telecomunicații, a descoperit că uneori cea mai dificilă rețea de gestionat este o clasă de adolescenți. După o lungă perioadă petrecută în domeniul telecomunicațiilor, într-un mediu în care problemele tehnice aveau, de cele mai multe ori, soluții logice și bine definite, am decis să accept o provocare complet diferită: să devin profesor.

Credeam că experiența acumulată în corporație mă pregătise pentru aproape orice situație, lucrasem cu echipamente complexe, tehnologii avansate și sisteme de comunicații. Ce putea fi atât de complicat în a explica unor elevi legea lui Ohm?

Ei bine, am descoperit destul de repede că, spre deosebire de echipamentele electronice, elevii nu vin cu manual de utilizare, nu au buton de reset și, uneori, nici măcar funcția de „standby”!

Primul an la catedră – de la tensiunea electrică la cea arterială

Primul an școlar a venit cu emoții, entuziasm, provocări și, trebuie să recunosc, câteva momente în care am simțit că experiența mea tehnică nu era suficientă. Predând discipline precum Electrotehnică și Măsurări Tehnice și Tehnologii generale în electronică și automatizări, eram obișnuit să discut despre tensiune electrică, intensitatea curentului și rezistență. Doar că, în primele luni, am des-

Foto: Concursul „Trofeul electricianului”

coperit și o altă categorie de tensiune: tensiunea arterială a profesorului!

De două ori, la începutul acestui drum, elevii au reușit să-mi ridice tensiunea la propriu. Nu știu dacă a fost o demonstrație practică despre efectele stresului sau o metodă originală de a-mi testa rezistența, dar cert este că am înțeles rapid că, în învățământ, rezistența nu se măsoară doar în ohmi. Din fericire, am învățat că uneori o doză de umor, multă răbdare și capacitatea de a nu lua fiecare situație prea în serios sunt la fel de importante ca pregătirea profesională. Dacă la început îmi propusesem să-i învăț pe elevi despre circuite electrice, am descoperit că și ei aveau câteva lecții importante să-mi ofere despre răbdare, comunicare și adaptare.

De la cursul de formare profesională la primul podium

În luna martie, am participat la cursul de formare profesională „Smart Home, KNX și cablare structurată” oferit de asociatia WorldSkills , o experiență care mi-a oferit ocazia să aprofundez tehnologiile utilizate în automatizarea locuințelor. La scurt timp, am avut oportunitatea să transform o parte din aceste cunoștințe într-o experiență practică, alături de doi elevi, Manea Luca și Săftoiu Radu, cu care am participat la concursul regional „Today a project, tomorrow the future!”.

Proiectul nostru? O casă inteligentă construită de la zero, folosind platforma Arduino, senzori și diferite componente electronice. La prima vedere, lucrurile păreau simple: construim casa, conectăm senzorii, scriem programul și totul funcționează. Cel puțin așa arăta planul inițial! Realitatea a fost însă puțin diferită. Au urmat numeroase încercări, conexiuni refăcute, senzori care nu reacționau conform așteptărilor și momente în care ne întrebam dacă problema era în circuit, în program sau, pur și simplu, între scaun și masa de lucru.

Elevii au construit efectiv casa, au învățat să identifice componentele, să realizeze conexiunile electrice și să înțeleagă rolul fiecărui senzor în funcționarea întregului sistem. Pentru partea de programare, am apelat și la ajutorul inteligenței artificiale, un instrument care ne-a sprijinit în dezvoltarea codului și în depășirea unor dificultăți tehnice. Dar am descoperit împreună un lucru esențial: inteligența artificială poate genera un program, însă nu poate înlocui înțelegerea modului în care funcționează un circuit. Degeaba aveam codul dacă un senzor era conectat greșit sau dacă elevii nu înțelegeau de ce o anumită componentă trebuia legată într-un anumit mod. Și poate că tocmai aici s-a aflat adevărata valoare educațională a proiectului. Nu în faptul că am realizat o casă inteligentă, ci în drumul parcurs până când aceasta a început să funcționeze.

Au existat obstacole, greșeli și momente de frustrare, dar și satisfacția fiecărei probleme rezolvate. Cu fiecare conexiune corectă și cu fiecare senzor pus în funcțiune, elevii au devenit mai încrezători în propriile capacități, iar munca noastră a fost răsplătită cu locul al II-lea la concursul regional!

Pentru mine, această reușită a avut o semnificație aparte. Nu doar pentru că a fost un rezultat frumos la începutul carierei didactice, ci pentru că am avut ocazia să văd cum doi elevi trec de la întrebarea „Domn’ profesor, unde

legăm firul ăsta?" la înțelegerea funcționării unui sistem electronic complex.

Dincolo de diplomă, acest proiect mi-a confirmat că elevii pot realiza lucruri deosebite atunci când primesc încredere, îndrumare și libertatea de a experimenta. Și, poate cel mai important, am înțeles că nu trebuie să le oferim întotdeauna soluțiile, ci să-i ajutăm să descopere singuri drumul către ele. Am construit o casă inteligentă, dar adevărata realizare a fost că, pe parcurs, am construit și încredere, răbdare și dorința de a învăța, iar pentru mine, ca profesor aflat la început de drum, aceasta este o realizare cel puțin la fel de importantă ca locul obținut pe podium.

O nouă provocare – o săptămână în lumea electricienilor

Luna mai a venit cu o nouă provocare și cu o altă echipă de elevi dornici să își testeze cunoștințele și abilitățile practice. De această dată, am participat timp de o săptămână la „Concursul Electricianului", organizat de Distribuție Energie Electrică România (DEER), alături de elevii Adomnicăi Andrei, Iacob Gabriel și Moacă Cristian.

Dacă la proiectul casei inteligente am lucrat cu senzori, Arduino și inteligență artificială, de această dată am pășit într-un domeniu în care precizia, cunoștințele tehnice și respectarea regulilor de siguranță au o importanță deosebită. Pentru elevi, participarea a reprezentat o oportunitate de a intra în contact cu lumea reală a profesiei de electrician și de a descoperi cât de importante sunt pregătirea practică, atenția la detalii și lucrul în echipă.

Pentru mine, a fost încă o experiență care mi-a demonstrat că educația tehnică devine cu adevărat valoroasă atunci când depășește granițele clasei și ale laboratorului, pentru că în primul meu an de profesor tensiunea a devenit deja un personaj principal, pot spune că luna mai a fost una cu adevărat electrizantă!

După emoțiile concursului de Smart Home, am trecut la o competiție dedicată electricienilor, din fericire, de această dată eram deja ceva mai pregătit pentru provocări, cel puțin teoretic!

Dincolo de emoțiile competiției, ceea ce a contat cel mai mult a fost experiența acumulată de elevi, ocazia de a învăța lucruri noi și posibilitatea de a vedea cum cunoștințele dobândite în școală se regăsesc în activitatea profesională.

Două concursuri, cinci elevi și numeroase provocări într-un singur an școlar.

Pentru un profesor aflat la început de drum, aceste experiențe au reprezentat nu doar activități extracurriculare, ci și confirmarea că învățarea nu se oprește la ușa clasei. Iar dacă ar fi să trag o concluzie după această perioadă, aș spune că am reușit să acumulez într-un singur an

Foto: Concursul „Today a project, tomorrow the future!"

mai multe emoții decât mă așteptam. Din fericire, cele mai multe au fost dintre cele care îți dau energia să mergi mai departe.

Profesor și diriginte – două roluri, provocări multiple

Pe lângă activitatea de predare, rolul de diriginte mi-a oferit o perspectivă și mai complexă asupra vieții școlare. Am descoperit că a fi profesor nu înseamnă doar să explici o lecție, să verifici o temă sau să evaluezi un test, înseamnă să asculți, să înțelegi, să negociezi uneori mai mult decât într-o ședință tehnică și să găsești soluții pentru situații pe care nici cel mai performant software nu le-ar putea anticipa.

Fiecare elev vine cu propria personalitate, cu propriile dificultăți și cu un potențial care merită descoperit, sunt zile în care pleci acasă mulțumit că ai reușit să explici un concept dificil și zile în care cea mai mare realizare este că ai reușit să păstrezi atenția clasei până la finalul orei. Dar toate fac parte din procesul de învățare, atât pentru elevi, cât și pentru profesor.

Un profesor care continuă să învețe

Dacă experiența din telecomunicații m-a învățat să identific probleme, să analizez situații și să găsesc soluții, învățământul m-a învățat că nu orice problemă poate fi rezolvată printr-o procedură tehnică, uneori ai nevoie de răbdare, alteori, de creativitate, și destul de des, de energie pozitivă

Am înțeles că un profesor bun nu este neapărat cel care are răspuns la orice întrebare, ci acela care reușește să trezească interesul elevilor și să-i încurajeze să caute singuri răspunsuri. Îmi doresc să continui să mă perfecționez, să dezvolt proiecte practice și să creez oportunități prin care elevii să descopere că electronica, automatizările și tehnologiile moderne pot deveni mai mult decât simple discipline școlare.

Un început cu emoții, provocări și satisfacții

Privind în urmă la primele luni petrecute la catedră, pot spune că această schimbare profesională a fost una dintre cele mai interesante experiențe din viața mea.

Am venit dintr-un domeniu în care lucram cu rețele de telecomunicații și am ajuns într-unul în care încerc să construiesc conexiuni între oameni. Am înlocuit o parte dintre ședințele tehnice cu ore de curs, problemele de rețea cu provocările unei clase și indicatorii de performanță cu progresul elevilor.

Nu știu dacă voi reuși întotdeauna să le transmit elevilor tot ceea ce îmi propun, dar știu că fiecare lecție, fiecare proiect și fiecare reușită reprezintă un pas înainte, iar dacă ar fi să rezum acest început de carieră didactică într-o singură frază, aș spune:

„Am venit la catedră să predau despre tensiune, curent și rezistență. Elevii m-au învățat ce înseamnă tensiunea arterială, mi-au pus răbdarea la încercare și mi-au demonstrat că cele mai frumoase rezultate apar atunci când reușim să ne conectăm unii cu ceilalți.”

Până la urmă, poate că acesta este cel mai important lucru pe care l-am învățat în primul meu an de profesor: în educație, cele mai valoroase conexiuni nu se realizează prin cabluri, ci prin încredere, răbdare și pasiune.

prof. Adrian Badea

Foto: Concursul „Trofeul electricianului”

AI carte. AI parte?

imagine generată cu ChatGpt

Pe 26 septembrie 2026, în timpul unei transmisii live Euronews România, reporterul Ioana Nicolescu i-a pus o întrebare lui Sebastian Toader, elevul care a reprezentat România — și liceul nostru — la WorldSkills Shanghai 2026, la proba de instalații electrice: „Poți face meseria asta și peste 5, 10, 20 de ani?" Răspunsul lui Sebi nu a fost o formulă de circumstanță. A vorbit direct despre inteligența artificială și despre limitele ei atunci când vine vorba de o meserie predominant manuală. Concluzia lui a fost fermă: nimic nu poate înlocui omul într-o activitate care cere mâini, ochi și judecată în timp real, în fața unui tablou electric sau a unei instalații reale.

Interesant este că răspunsul lui Sebastian nu e doar o convingere personală — se potrivește aproape perfect cu ce arată datele. Un raport recent al MKOR despre adopția AI în România (AI Adoption Report România 2026) confirmă, cu cifre, exact tipul de gândire pe care Sebi l-a exprimat instinctiv în fața camerelor. Potrivit studiului, atunci când românii sunt întrebați ce competențe vor conta cel mai mult în următorii 3-5 ani, pe primul loc se află abilitățile exclusiv umane și gândirea critică (19%), urmate îndeaproape de specializarea practică într-un domeniu fizic, exact genul de domeniu în care AI-ul nu poate acționa (18%). Cu alte cuvinte, chiar și la nivel de percepție publică, meseriile care depind de mâini și de contact direct cu materia rămân printre cele mai greu de „automatizat". Mai mult, raportul arată că 33% dintre respondenți cred că propria muncă nu va fi deloc afectată de AI în următorii 3-5 ani, iar alți 25% cred că impactul va fi minor — doar sarcini de rutină vor fi preluate. Per total, aproape 6 din 10 români (58%) văd un impact redus asupra atribuțiilor zilnice. Nu e o negare a tehnologiei, ci o evaluare realistă a ceea ce AI-ul poate și nu poate face.

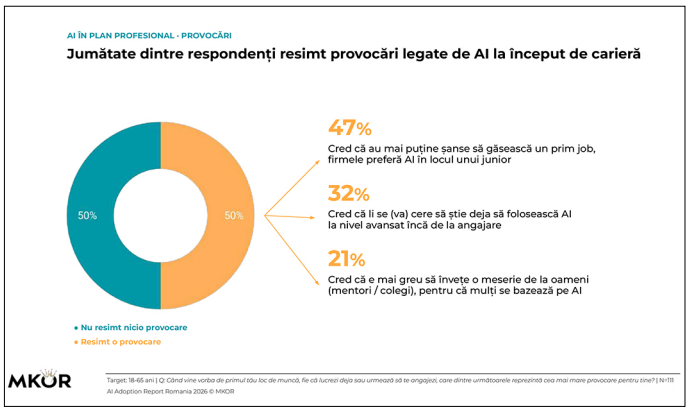

Ceea ce e remarcabil la răspunsul lui Sebastian este că nu a fost o respingere a AI-ului, ci o poziționare corectă a lui. Raportul MKOR arată același lucru la scară națională: 7 din 10 români folosesc deja AI, iar 42% dintre cei care îl folosesc la locul de muncă îl văd ca pe un mod de a scăpa de sarcinile repetitive. AI-ul e util, dar util pentru altceva — pentru documentare, pentru calcule, pentru rutină. Nu pentru meseria în sine, acolo unde meseria înseamnă manualitate, precizie fizică și adaptare la o situație unică, aici și acum. Este exact distincția pe care Sebastian a făcut-o instinctiv: instalațiile electrice cer prezență, nu doar informație. Un algoritm poate calcula o cădere de tensiune. Nu poate trage un cablu printr-un perete, nu poate simți dacă o conexiune e slăbită, nu poate improviza o soluție pe un șantier real.

Studiul MKOR mai arată ceva relevant pentru generația lui Sebastian: jumătate dintre tinerii aflați la început de carieră resimt totuși o presiune legată de AI — 47% cred că au mai puține șanse să găsească un prim job, pentru că firmele preferă uneori AI-ul în locul unui junior, iar 32% simt că li se va cere să știe deja să folosească AI la nivel avansat încă de la angajare. E un context real, pe care nici Sebastian nu îl ignoră probabil complet și este confirmat

Imagini: Extrase din studiul MKOR AI Adoption Report Romania 2026

la nivel mondial de studii similare celui realizat de MKOR, precum cele de la CertiProf (GenAI Adoption Report 2026) sau McKinsey (The state of AI in 2026: On the road to ROI).

Dar tocmai de-asta răspunsul lui la Shanghai contează. El nu spune „AI-ul nu există" sau „nu mă privește". Spune, în esență: în meseria mea, valoarea rămâne la om — iar restul, inclusiv folosirea inteligentă a AI-ului ca instrument, se adaugă pe lângă asta, nu în locul ei.

despre ce vorbim?

În pasajul anterior am pornit de la răspunsul lui Sebastian Toader la Euronews — pentru a arăta că percepția publicului larg despre inteligența artificială, deși intuitivă, se aliniază surprinzător de bine cu datele empirice. Rămâne însă o discuție neterminată: ce înseamnă, mai exact, „inteligență artificială" atunci când vorbim despre ea la nivel de instrument de lucru? Distincția pare tehnică, dar are consecințe practice directe pentru oricine lucrează în domenii precum electricitatea, electrotehnica sau electronica.

În limbajul comun, „AI" a devenit un termen-umbrelă care acoperă lucruri fundamental diferite. E util să separăm cel puțin două categorii:

Instrumentul AI este un sistem care răspunde la o solicitare punctuală: primește o întrebare sau o sarcină, produce un rezultat, iar interacțiunea se oprește acolo. Un chatbot căruia îi ceri să explici legea lui Ohm, să calculezi o cădere de tensiune sau să interpretezi o schemă electrică dintr-o fotografie funcționează în acest regim — este, în esență, un colaborator la cerere, fără inițiativă proprie.

Agentul AI este un pas mai departe: un sistem capabil să planifice și să execute o serie de acțiuni succesive, uneori folosind alte instrumente (căutare pe internet, cod, aplicații conectate), pentru a duce la capăt o sarcină mai amplă, cu intervenție umană minimă pe parcurs. Diferența nu e doar tehnică, ci și de natură a rolului: un instrument răspunde, un agent acționează.

Chiar și raportul MKOR analizat anterior surprinde această nuanță, fără să o numească explicit: 27% dintre respondenți percep AI-ul ca pe „un asistent personal căruia îi dau instrucțiuni clare și el execută", în timp ce doar 11% îl văd ca pe „un coleg de muncă" — o relație mai colaborativă, mai apropiată de logica unui agent. E un indiciu că publicul larg simte diferența, chiar dacă nu are încă voca-

Iată un exemplu simplu și clasic — aprinderea unui LED cu intermitență (echivalentul „Hello World" în Arduino):

```cpp
// Exemplu simplu: face un LED să clipească
// LED-ul este conectat la pinul digital 13 (majoritatea plăcilor Arduino
// au deja un LED integrat pe acest pin)

const int pinLED = 13;

void setup() {
  pinMode(pinLED, OUTPUT);  // Setează pinul ca ieșire
}

void loop() {
  digitalWrite(pinLED, HIGH); // Aprinde LED-ul
  delay(1000);                // Așteaptă 1 secundă
  digitalWrite(pinLED, LOW);  // Stinge LED-ul
  delay(1000);                // Așteaptă 1 secundă
}
```

Claude

Codul Arduino

```cpp
// Definim pinul pe care este conectat LED-ul integrat
const int ledPin = LED_BUILTIN;

void setup() {
  // Configurăm pinul ca ieșire (OUTPUT)
  pinMode(ledPin, OUTPUT);
}

void loop() {
  digitalWrite(ledPin, HIGH);   // Aprinde LED-ul (trimite tensiune de 5V)
  delay(1000);                  // Așteaptă 1 secundă (1000 milisecunde)

  digitalWrite(ledPin, LOW);    // Stinge LED-ul (oprește tensiunea)
  delay(1000);                  // Așteaptă 1 secundă
}
```

Gemini

Iată un exemplu simplu de cod Arduino care poate fi încărcat direct pe placă:

```cpp
// Definim pinul pentru LED
const int LED_PIN = 13;  // LED-ul integrat de pe placă

void setup() {
  // Setăm pinul ca ieșire
  pinMode(LED_PIN, OUTPUT);
}

void loop() {
  // Aprindem LED-ul
  digitalWrite(LED_PIN, HIGH);
  delay(1000);  // Așteptăm 1 secundă

  // Stingem LED-ul
  digitalWrite(LED_PIN, LOW);
  delay(1000);  // Așteptăm 1 secundă
}
```

deepseek

bularul pentru ea.

Piața actuală de instrumente AI conversaționale este dominată de câteva nume, cele mai multe familiare oricui a urmărit discuția din ultimii ani: **ChatGPT** (OpenAI) — cel mai cunoscut și mai utilizat instrument, cu o notorietate de aproape 100% în rândul românilor, potrivit aceluiași raport MKOR. **Gemini** (Google) — integrat strâns cu ecosistemul Google, a doua opțiune ca notorietate și utilizare. **Claude** (Anthropic) — orientat explicit spre sarcini profesionale, tehnice și educaționale; datele arată că e folosit disproporționat pentru muncă și școală, comparativ cu ChatGPT sau Gemini. **Copilot** (Microsoft) — integrat în suita Office și în medii de programare, cu utilizare puternic ancorată în context profesional. **Grok** (xAI) și **DeepSeek** — jucători mai recenți, cu adopție încă limitată în România, dar prezenți în conversația publică. Fiecare dintre acestea este, în sensul definit mai sus, un instrument — utilizabil direct, prin conversație. Capacitățile de tip „agent" (planificare autonomă, execuție de sarcini complexe, conectare la alte sisteme) încep abia acum să fie integrate, ca funcționalități suplimentare, în aceleași platforme.

Revenind la domeniul care ne preocupă — instalațiile electrice, electrotehnica — rolul AI-ului nu este de a înlocui manualitatea, ci de a sprijini partea intelectuală și organizatorică a meseriei:

• Calcul și dimensionare: verificarea secțiunilor de cablu, a căderilor de tensiune, a protecțiilor — sarcini repetitive, unde un instrument AI economisește timp fără să înlocuiască decizia finală a electricianului.

• Interpretare de scheme: citirea și explicarea unei scheme electrice complexe, pornind de la o fotografie sau un plan scanat.

• Documentație tehnică: redactarea memoriilor tehnice, a listelor de materiale, a devizelor — o zonă în care instrumentele AI sunt deja folosite intens, conform raportului citat, unde 58% dintre utilizatori le apelează pentru activități profesionale.

• Programare și automatizări: scrierea și depanarea de cod pentru microcontrolere (Arduino, ESP32), esențială în electronica aplicată și în proiectele de automatizare (ex.: print-screen-urile de pe pagina alăturată, cod Arduino).

• Pregătire teoretică: explicarea conceptelor, generarea de teste și fișe de lucru pentru elevii care se pregătesc, la fel ca Sebastian, pentru competiții de tipul WorldSkills.

Ceea ce nu poate face niciun instrument sau agent AI, indiferent de nume sau de generație, este exact ceea ce Sebastian a subliniat: să tragă un cablu, să verifice fizic o conexiune, să improvizeze o soluție pe un șantier real, sub presiunea unui termen sau a unei situații neprevăzute. Aici rămâne, fără echivoc, omul.

prof. Iulian STOICA

Foto: Denisa Mandache, a IX-a A, Producție Media

Imagini: Extrase din prezentarea „How will Artificial Intelligence (AI) affect the future of work and education?", resursă pentru promovarea educației, gândirii critice și conștientizării la nivel internațional a fundației The Economist Educational Foundation:

„Artificial Intelligence is already changing people's lives – and experts predict that it will revolutionise the world of work. So does this mean that all jobs will be done by robots in the future? And how should education change to prepare young people for a future in which technology leads the way?"

The Economist EDUCATIONAL FOUNDATION

AI: education and the future of work

Some news reports about AI have focused on how some people will lose their jobs to machines in the future.

However, while AI will replace humans for some tasks, many experts believe the technology will bring more positives than negatives.

The development of AI will create many new jobs, such as product designers, developers and electrical engineers. This is because more workers will be needed to make the AI function and to make it widely available.

Throughout history jobs have changed and evolved because of new technologies. For example, research from 2021 suggests that 60% of jobs done today didn't exist in 1940.

AI is also likely to improve the efficiency of workers and help them to achieve things they couldn't do alone.

For example, AI has already made the headlines for helping doctors to identify diseases, assist in operations and respond to patients more quickly.

Nu-ți cere nimeni să fii erou. Este suficient să fii OM!

Foto: „Let's do it, Romania!"

Voluntariat – un mod de a face bine altora, dar și ție. Sub acest motto în fiecare an elevii și profesorii Liceului Tehnologic ,,Grigore C. Moisil", Buzău, participă la activități menite să ajute comunitatea din care fac parte. Considerăm că este important să educăm mintea, dar și spiritul și sufletul. Copiii și tinerii sunt viitorul, de aceea vrem să îi pregătim să fie profesioniști în domeniul lor de activitate, dar și oameni implicați în problemele societății.

Campanii precum Let`s do it, Romania, „Săptămâna legumelor și a fructelor donate", Noaptea muzeelor, 21K-semimaratonul Buzăului sunt doar unele dintre activitățile la care elevii liceului nostru participă constant și în mod altruist.

Let's Do It, Romania! este cea mai mare mișcare socială de voluntariat (2.943.327 de voluntari) și de mediu din România, având ca scop curățarea deșeurilor ilegale și educarea populației privind responsabilitatea ecologică. De 16 ani, Let's Do It, Romania! se dedică promovării curățeniei și creării unei culturi a voluntariatului în România, prin organizarea de evenimente de amploare, campanii educaționale și proiecte de reciclare, mobilizând comunități din întreaga țară pentru a combate problema deșeurilor și a promova un stil de viață sustenabil.

Viziunea campaniei este: o Românie fără deșeuri în natură! Fiecare an marchează o etapă importantă în misiunea noastră de a face România mai curată. Voluntarii Let`s do it, Romania! se implică și în campania **Ziua de Curățenie Națională** care are loc anual în a treia

Foto: „Săptămâna fructelor și legumelor donate”

sâmbătă din septembrie (recunoscută oficial prin Legea nr. 266/2024). Cea mai recentă ediție s-a desfășurat pe 19 septembrie 2026 în 41 de județe. Elevii moisilieni au fost și ei prezenți, ca de obicei.

Campania socială **„Săptămâna legumelor și a fructelor donate”** este un proiect național caritabil desfășurat anual în luna noiembrie, în școlile din România, în cadrul Strategiei Naționale de Acțiune Comunitară (SNAC). Aceasta implică strângerea de legume și fructe de către elevii voluntari SNAC și donarea lor familiilor aflate în dificultate, persoanelor vârstnice sau instituțiilor sociale (case de copii, centre de bătrâni, adăposturi). Elevii voluntari ai liceului nostru au adus la școală fructe și legume, care au fost apoi triate, ambalate și distribuite către beneficiari.

Foto: „Săptămâna fructelor și legumelor donate”

Ediția a 22-a a evenimentul **Noaptea Muzeelor** a avut loc sâmbătă 23 mai 2026, în intervalul orar 18.00-22.00. Și de data aceasta elevii noștri au participat ca voluntari și au îndrumat grupurile de vizitatori care au venit la Muzeul Județean, Vila Albatros (din parcul Marghiloman), Centrul Muzeal I.C. Brătianu sau Muzeul Etnografic Vergu Mănăilă.

Duminică, 27 septembrie, 2026, a avut loc în orașul nostru a 2-a ediție a evenimentului **21K** (fundraising race) - un manifest pentru mișcare, sănătate și caritate. Scopul principal este acela de strângere de fonduri pentru proiecte non-profit din cadrul comunității noastre, proiecte care vin în sprijinul copiilor defavorizați, a persoanelor cu dizabilități,

Foto: „Noaptea Muzeelor”

sau proiecte de ecologizare. Un număr de 4 elevi moisilieni au participat ca voluntari, dar și ca alergători, donând și susținând fiecare unul din proiectele de anul acesta.

An de an elevii noștri participă la aceste evenimente și la multe altele care se desfășoară în cadrul liceului sau nu numai; nu așteaptă nimic în schimb, se bucură doar de sentimentul că au fost utili, că au adus un zâmbet pe chipul cuiva și că au pus și ei mâna la construirea unei lumi mai bune.

Iată ce ne-au declarat câțiva dintre ei.

Iulia Pascu, 10 B

,,M-am implicat în activități de voluntariat deoarece este un sentiment foarte plăcut să știi că ai făcut ziua cuiva puțin mai bună. De asemenea, a fost ocazia perfectă să petrec timp fain cu prietenii, să ieșim împreună și să facem ceva util și drăguț în același timp. Un alt motiv l-au reprezentat atmosfera și energia, pentru că voluntariatul aduce mereu la un loc oameni care își doresc să ajute, iar energia din timpul activităților este una super. La final, voluntariatul

Foto: 21K semimaraton Buzău

îmi oferă o profundă satisfacție emoțională când văd rezultatele obținute.''

Florin Caloian, 12 D

,,Îmi place să particip la activități de voluntariat deoarece am ocazia să cunosc persoane noi și să îmi îmbunătățesc atât abilitățile profesionale, cât și cele de comunicare. ... Consider că voluntariatul contribuie la dezvoltarea personală, ajutându-ne să ne îmbunătățim capacitatea de a lucra în echipă și oferindu-ne oportunitatea de a învăța lucruri noi.''

Foto: „Let's do it, Romania!"

Maria Voicu, 11 A

,,Pentru mine, voluntariatul înseamnă mult mai mult decât să faci ceva pentru ceilalți. Înseamnă oamenii pe care îi întâlnești, lucrurile pe care le înveți, poveștile pe care le asculți și încrederea pe care oamenii ajung să ți-o ofere. Nu cred că voluntariatul se rezumă la a bifa o activitate sau la a purta eticheta de voluntar. Pentru mine, înseamnă toate experiențele, relațiile și lecțiile care vin odată cu el.

Fac voluntariat de cinci ani și, dacă mă uit în urmă, îmi dau seama că unele dintre cele mai frumoase experiențe din viața mea, unii dintre cei mai buni prieteni pe care mi i-am făcut și multe dintre lucrurile importante pe care le-am învățat au venit tocmai din voluntariat.

Am avut ocazia să mă implic în contexte foarte diferite, de la festivaluri și activități cu copii mici până la proiecte dedicate copiilor instituționalizați și campanii antidrog. M-am implicat și în activități universitare, asociații și organizații de voluntariat, dar și în comunitatea mea.
În satul meu, implicarea în comunitate face parte din ceea ce sunt. În rolul meu de coordonator al tinerilor, încerc să aduc oamenii împreună, să creez oportunități și să contribui la lucruri care contează pentru cei din jurul meu.

Cred că asta m-a învățat cel mai mult voluntariatul: că impactul pe care îl ai nu se măsoară doar în ceea ce faci, ci și în oamenii pe care îi ajuți, în încrederea pe care o construiești și în ceea ce rămâne în urma întâlnirii dintre voi. Iar pentru mine, toate acestea sunt motivele pentru care continui să fac voluntariat.''

prof. Iuliana Mihălcescu

Foto: „Let's do it, Romania!"

Foto: „Let's do it, Romania!"

O secundă care nu se mai întoarce

Clic! Povestea pe care o prinde un aparat de fotografiat

Foto: imagine generată cu AI

În fiecare an, pe holurile liceului se petrec mii de momente mici: o glumă în pauză, o echipă care câștigă un concurs, un profesor care râde la o repetiție de serbare. Fără aparat de fotografiat, toate rămân doar într-o amintire care se estompează. Cu el, devin imagini pe care le putem privi peste ani.

Pentru elevii de la Producție Media, aparatul nu este un accesoriu. Este uneltea cu care învață meseria, martorul zilelor din școală și, uneori, prima lor poveste spusă în imagini.

Meseria de fotograf începe cu o lecție simplă: nu toate imaginile bune se văd de la prima privire. Trebuie să înveți să aștepți lumina potrivită, să te apropii când ceilalți se dau înapoi și să observi gestul mic pe care nimeni altcineva nu l-a băgat în seamă.

Fiecare fotografie are însă și o poveste din spatele ei. Cadrul care pare spontan a cerut zece încercări. Portretul reușit a început cu o conversație liniștită, în care modelul a uitat că este fotografiat. Colajul de la expoziție a ieșit din discuții lungi despre ce merită păstrat și ce nu. Elevii învață astfel nu doar să apese pe declanșator, ci să aleagă, să editeze și să asume ce arată lumii. Și, poate cel mai important, învață să lucreze împreună. Unul ține reflectorul, altul asistă la lumini, al treilea se ocupă de selecție. La final, fotografia poartă amprenta tuturor, la fel ca orice lucru făcut cu răbdare într-o echipă. Peste ani, când vor răsfoi albumele școlii, nu vor căuta perfecțiunea tehnică. Vor căuta chipuri, hohote și coridoare pline de viață. Vor descoperi că, de fapt, au păstrat ceva ce nu se mai poate repeta: o secundă care nu se mai întoarce.

Mai mult decât o unealtă

Cine este pasionat de fotografie află repede că aparatul de fotografiat este primul pas spre orice altceva: film, reportaj, publicitate, grafică, comunicare. Înainte de a monta un clip sau de a proiecta un afiș, trebuie să știi să vezi.

Fotografia te învață cele mai importante lecții ale oricărei meserii vizuale. Compoziția, lumina, ritmul și contrastul sunt aceleași, fie că le folosești într-un cadru fix, într-o secvență de film sau pe un afiș. Cine a învățat să încadreze o fotografie știe mai târziu să încadreze un interviu, să aleagă o paletă de culori sau să decidă unde să cadă privirea cititorului.

Apoi vine disciplina. Aparatul te obligă să te oprești și să te întrebi: ce vreau să arăt? Ce las în afara cadrului? Pentru un viitor reporter, întrebările acestea înseamnă etică și responsabilitate. Pentru un viitor designer, înseamnă claritate. Pentru un viitor regizor, înseamnă povestea însăși.

În clasă, aparatul devine puntea dintre materii. Ce se învață la teoria culorii se verifică în fotografii. Ce se discută la comunicare prinde formă într-un portret sau într-un reportaj de școală. Iar ce pare, la început, un exercițiu devine portofoliu, adică primul dosar cu care elevii pot păși în lumea profesională.

De aceea, aparatul de fotografiat rămâne la Producție Media un punct de pornire și, adesea, unul la care te întorci. Oricât de departe ai ajunge, în film, în publicitate sau în media digitală, vei avea mereu nevoie de același lucru: privirea învățată aici.

Excursiile se țin minte prin poze

De obicei nu ne amintim traseul exact sau ora la care a plecat autocarul. Ne amintim râsul din spatele autobuzului, peisajul de la prima oprire, colegul care a căzut în iarbă și toată clasa care a izbucnit în râs. Exact acestea sunt momentele pe care le salvează o fotografie. O poză de grup de la finalul excursiei valorează mai mult peste zece ani decât în ziua în care a fost făcută. Câțiva oameni care o privesc vor spune aceleași vorbe: “Ce tineri eram!” și “Cum de nu ne-am dat seama cât de bine ne era?”.

Elevul de la producție media are aici un rol aparte. El nu doar face poze pentru sine, ci devine, fără să-și propună, cronicarul clasei: cel care adună imagini pentru toți și se asigură că nimeni nu rămâne în afara cadrului.

Memoria vie a școlii

Liceul nu înseamnă doar ore. Înseamnă serbări, concursuri, olimpiade, zile tematice, ședințe de club și proiecte făcute în echipă. Fără fotografii, aceste activități ar rămâne doar o notă într-un raport, fără chipuri și fără emoție. Timpul trece repede într-un liceu. Clasa a noua devine clasa a douăsprezecea înainte să-și dea seama cineva. Profesorii se pensionează, colegii pleacă în alte orașe, iar sala unde se țineau orele de laborator se transformă în depozit sau în sală de laborator. Fotografia este singurul lucru care oprește, pentru o clipă, această alunecare.

Peste zece ani, un absolvent se va întoarce în școală și va căuta pe pereți un chip cunoscut: pe al lui, pe al unui prieten sau pe al dirigintelui care ținea ședințele cu părinții. Nu va întreba ce rezultate s-au obținut la olimpiadă. Va întreba dacă există o poză de atunci. Iar răspunsul depinde de cineva care a avut, în ziua aceea, aparatul la el. De aceea, fotografia școlară cere mai mult decât îndemânare. Elevii de la Producție Media învață că în fața obiectivului stau oameni, nu simple subiecte. Învață să ceară voie, să respecte un moment sensibil, să renunțe la un cadru spectaculos dacă îl pune pe cineva într-o lumină nepotrivită. Un fotograf bun al școlii nu vânează imagini, ci are grijă de ele.

Așa se întâmplă că memoria școlii nu se adună singură. Se adună prin atenția celor care aleg ce rămâne, cum se vede și cum este tratat fiecare om din cadru. Iar cei care fac asta, la șaptesprezece sau optsprezece ani, învață o meserie și, în același timp, ceva despre cum se poartă o comunitate cu amintirile ei. La început, un aparat de fotografiat pare doar un obiect: puțin metal, puțin sticlă, un declanșator. În mâinile elevilor de la Producție Media, devine altceva. Devine felul în care învață să privească, meseria pe care o vor duce mai departe în film, în publicitate sau în media digitală, și grija față de amintirile unei comunități întregi.

Fiecare fotografie făcută la școală face trei lucruri deodată. Oprește o secundă care nu se va mai întoarce. Exersează o privire care va conta în orice meserie vizuală. Și adaugă încă o pagină la memoria vie a liceului, pentru cei care vor trece peste ani pe aceleași coridoare.

Așa că, data viitoare când vezi un elev cu aparatul la ochi, într-o pauză, la o serbare sau la o repetiție, nu-l privi ca pe cineva care se joacă. Privește-l ca pe cineva care, în tăcere, păstrează pentru toți ceea ce altfel s-ar pierde.

prof. Nicolai Chirtoc

DINCOLO DE NOTE

Cum își găsesc vocea elevii de la Media

Foto: Laboratorul Media al Liceului Moisil

A fi elev la profilul Media înseamnă mai mult decât să înveți să folosești o cameră video, un microfon, un program de editare sau un echipament de producție. Înseamnă să observi lumea din jur, să identifici subiecte care îi preocupă pe oameni și să găsești cea mai potrivită formă prin care să le transmiți.

Pentru elevii liceului nostru, pregătirea profesională în domeniul Media se construiește prin exercițiu, creativitate și proiecte practice. Laboratorul Media devine astfel mai mult decât un spațiu de lucru: este locul în care ideile prind contur, elevii învață să colaboreze și descoperă ce presupune transformarea unei idei într-un produs media.

Când elevii aleg să vorbească despre problemele lor

Un astfel de proiect a fost participarea la concursul „Vocea Generației Live”, organizat de către Liceul Tehnologic ”Alexandru Ioan Cuza” Buzău, în luna mai 2026, unde echipa noastră a obținut locul al II-lea cu materialul audio „Presiunea de a fi în TOP”. Tema aleasă este apropiată de realitatea adolescenților: dorința de a reuși, comparațiile dintre colegi și teama de a nu dezamăgi.

Materialul a fost construit sub forma unei emisiuni MoisilFM, în care un moderator discută cu două eleve despre presiunea rezultatelor școlare și efectele acesteia asupra adolescenților. Mesajul pornește de la o întrebare importantă: cât de mult contează să fii primul și cât de mult contează să fii bine cu tine?

În lumea elevilor, performanța este adesea asociată cu note, medii și competiție. Dorința de a reuși este firească, însă atunci când este însoțită permanent de teama de a greși, școala poate deveni o sursă de presiune. Prin dialog și printr-un exemplu concret, materialul atrage atenția asupra nevoii de echilibru între învățare, odihnă și sănătatea emoțională.

De la idee la produs media

Un produs media bun nu începe cu apăsarea butonului „REC”. Înainte de înregistrare există o idee, apoi urmează documentarea, alegerea perspectivei, stabilirea mesajului, redactarea textului, distribuirea rolurilor și pregătirea tehnică. Înregistrarea este doar una dintre etapele procesului.

Pentru materialul despre presiunea de a fi în top, elevii au ales un format conversațional, cu întrebări, răspunsuri și o poveste care face subiectul mai ușor de înțeles. Astfel, tema nu a fost prezentată ca o lecție abstractă, ci ca o discuție apropiată de experiența reală a adolescenților.

Laboratorul Media – locul unde teoria devine practică

În laborator, tehnologia și creativitatea se întâlnesc. Elevii pot observa cum contribuie fiecare element la realizarea unui produs audiovizual: camera, microfonul, luminile, fundalul, monitorizarea și echipamentele de producție.

O cameră nu este doar un aparat de filmat, iar un microfon nu este doar un dispozitiv de captare a sunetului. Fiecare echipament contribuie la transmiterea mesajului. Elevii învață să fie atenți la cadru, lumină și sunet, să observe detaliile și să înțeleagă relația dintre imagine, voce și conținut.

Pregătirea practică dezvoltă și competențe care nu țin exclusiv de tehnologie: organizarea, comunicarea, lucrul în echipă, gândirea critică și responsabilitatea față de public. Acestea se formează treptat, prin exercițiu și prin proiecte duse la capăt.

Ce ne învață participarea la un concurs?

Participarea la „Vocea Generației Live” le-a oferit elevilor ocazia de a-și testa competențele într-un context competitiv și de a privi produsul realizat din perspectiva publicului. Atunci când știi că materialul tău va fi ascultat și evaluat, devii mai atent la formularea ideilor, la naturalețea dialogului și la calitatea rezultatului final.

Obținerea locului al II-lea a fost o recunoaștere a muncii și implicării echipei. La fel de importantă rămâne însă experiența: elevii învață să aibă încredere în propriile idei, să accepte observații, să îmbunătățească ceea ce nu funcționează și să ducă un proiect până la capăt.

MINISTERUL EDUCAȚIEI ȘI CERCETĂRII

DIPLOMĂ

Premiul II

Se acordă elevului/ei „MOISIL FM”

VIȘAN ȘARA, TOADER IULIA, LOVIN IONEL, POPA CRISTIAN

Îndrumat de BARBU IULIAN Școala LIC. TEHNOLOGIC „GRIGORE C. MOISIL”

pentru implicarea remarcabilă și creativitatea demonstrate în cadrul Concursului „RadiON-generația live”, înscris în Calendarul activităților școlare și extrașcolare al ISJ, Buzău, poziția nr. 84, organizat de Liceul Tehnologic „Alexandru Ioan Cuza” Buzău.

Mai, 2026

INSPECTOR ȘCOLAR GENERAL Prof. Dr. Pârcău Daniela

INSPECTOR ȘCOLAR EDUCAȚIE PERMANENTĂ ȘI ACTIVITĂȚI EXTRAȘCOLARE Prof. Dogaru Nicoleta Antonia

O voce pentru generația lor

În materialul „Presiunea de a fi în TOP”, elevii și-au folosit vocea pentru a vorbi despre o problemă reală a adolescenților. Concluzia este simplă: succesul nu înseamnă doar să fii primul din clasă. Înseamnă și să te dezvolți ca persoană, să îți descoperi pasiunile și să îți construiești propriul drum.

Pregătirea elevilor de la profilul Media nu înseamnă doar formarea unor viitori operatori, editori sau creatori de conținut. Înseamnă formarea unor tineri capabili să observe, să gândească, să comunice și să își asume propriile idei. Iar atunci când un proiect pornit din clasă ajunge să fie apreciat într-un concurs, elevii descoperă că ceea ce învață la școală poate avea valoare și dincolo de școală.

prof. Iulian Barbu

Scan pentru a asculta inregistrarea „Presiunea de a fi in TOP”

Început de drum...

O nouă generație vine la „Moisil”

E o poveste care se scrie pe zi ce trece, al cărei final, probabil, voi reuși să-l formulez într-o bună zi. Încă nu-mi doresc să ajung prea repede la acel moment.

Deși pare ciudat , ca profesor, te apropii de elevii tăi , fără să-ți dorești, și începe să-ți placă de ei.Mai ales în postura de diriginte.

Realitatea, în momentul întâlnirii cu o nouă clasă, mi-a depășit așteptările, în ambele sensuri; unii sunt prea docili, alții prea ”neînțeleși”.E mare lucru să ajungi să-i aduci pe toți în același ritm și la același nivel. Din fericire, materia predată mi-a permis să-i cunosc în funcție de răspunsurile primite la ore. Fiecare își trasmite emoțiile, trăirile și ideile , personalizându-și astfel exprimarea. Stăm la ” povești” la fiecare oră, intrăm în ”pielea ” personajelor sau creăm noi unele noi.

E o plăcere să vezi cum citesc fragmentele de lecție și își dau cu părerea. Mulți dintre ei se regăsesc în mesajele acestor texte și eu pot ”citi” această asociere pe fețele lor. Vorbind cu ei la fiecare întâlnire, aflu că ascund adevărate povești neîmpărtășite. Unele par a depăși imaginația atâtor scriitori consacrați. Și apoi e atât de greu să faci diferența între copil și elev!

Sunt în perioada adolescenței când au nevoie să fie ascultați și înțeleși, atât cât e posibil.E atât de ușor să înlături ”elementul ” care nu se potrivește într-un tipar și atât de greu să-l integrezi.Au nevoie să fie înțeleși și, în același timp, să li se acorde încredere în propriile puteri. Asta , desigur, fără să exagerăm. Orice sarcină, oricât de neînsemnată ar fi, li se pare importantă și e de preferat să fie implicați toți, pe rând, în diverse ”probleme majore”.

Experiențele de la clasă sunt povești în care fiecare e un personaj. Fiecare elev e ca o carte plină de mister ce se va deschide în final, atât timp cât citim filele cu atenție și nu trecem peste ceea ce este scris în paranteză.

Ne rămâne să sperăm că, și de data aceasta , va fi un happy- end.

prof. Simona Dragomir

Foto: Iulian Stoica

Primele impresii despre liceu – „culese" , în calitate de dirigintă la clasa a IX-a, de la copii și părinți

Pentru început de la „boboci"

„Eu nu mă așteptam să îmi placă așa de mult la acest liceu, chiar mă așteptam să îmi fie și mai greu decât în generală. Sunt foarte încântată că l-am ales. Toată lumea are intenții bune și mereu cu dorința de a ajuta."

„ Câte planuri, câte idei, câte speranțe....toate au devenit realitate în momentul începerii anului școlar. Ne-am acomodat repede și cu profesorii, și cu noi și, mai ales, cu noul statut de boboci.

Când am intrat prima dată în acest liceu, îmi era frică că vor râde ceilalți de mine sau că nu mă voi descurca. Credeam că voi rămâne corigent și că profesorii sunt foarte exigenți. Dar,după o lună de acomodare , totul a devenit foarte simplu.

O clădire înaltă, cu multe geamuri și săli de clasă... A durat ceva până să mă obișnuiesc cu toate astea...Eram speriat când am intrat prima dată pe ușa liceului, deoarece erau atât de mulți oameni și multă gălăgie...

Încă încerc să mă obișnuiesc cu toate și sper ca, într-o bună zi, să nu mă mai rătăcesc."

„Trecerea de la gimnaziu la liceu reprezintă un pas mare în viața deoarece această etapă vine cu mai multe responsabilități, la fel și cu oportunități pentru dezvoltarea personală. Ajungând la liceu, am simțit o diferită presiune din cauza unui nou domeniu pe care nu l-am experiențat niciodată, dar observând asemănarea între gimnaziu și liceu, am început să mă adaptez în domeniul respectiv. Prima săptămână la liceu era plină de emoții și un amestec de păreri, dar după ce m-am acomodat începusem să înțeleg că liceul îți oferă diferite oportunități care nu le aveai înainte."

Un nou început ...de data aceasta , văzut de părinți

„Sincer...a fost mai ușor decât ne-am așteptat...poate pentru că liceul, domnii profesorii și copiii au făcut front comun să se acomodeze și să se înțeleagă.. sincer, tot respectul pentru cum a fost până acum. Mulțumim mult! Sperăm sa fie din ce în ce mai bine! Și...să nu uitam, tot respectul pentru profesorii care au educat bine copiii noștri in scoala generală!"

„Primele mele gânduri și ,în același timp, frica au fost că nu se va adapta . Că nu se va obișnui cu colegii. Dar se pare că nu a fost așa. Îi place liceul, îi plac colegii și profesori. pentru mine ca părinte, asta e cel mai important: ca baiatul meu să vină cu plăcere la liceu ."

„Ne era teamă că se va acomoda mai greu , că va fi stresată , dar , surpriză , totul este ok, acomodarea a fost rapidă și ușoară ,vine cu mare drag la cursuri . Din punctul meu de vedere, toate acestea au fost posibile datorită cadrelor didactice din acest liceu . Totul este ok , va mulțumim pentru implicare și înțelegere !"

„Trecerea de la gimnaziu la liceu reprezintă o etapă importantă atât pentru copii, cât și pentru părinți. Este o perioadă de schimbări, emoții și adaptare, percepută diferit în funcție de așteptările, experiențele și personalitatea fiecăruia."

„Deși trecerea la liceu a adus provocări legate de adaptare, performanță școlară și integrare socială, aceasta a oferit și oportunități de dezvoltare personală."

„Pentru mine, trecerea copilului la liceu a fost un moment cu emoții și puține griji, dar mă bucur să văd că se adaptează și că începe o nouă etapă frumoasă în viața lui."

Foto: Iulian Stoica

EXPRESIE
CREATIVITATE
TEHNOLOGIE
COMUNITATE
VOCEA ELEVULUI
idei, opinii, experiențe
Idei reale. Un viitor împreună
PRODUCȚIE MEDIA
INSTALAȚII ELECTRICE
ELECTROTEHNICĂ
Elevii scriu viitorul!
MEDIA
INSTALAȚII ELECTRICE
ELECTROTEHNICĂ
PROIECTE
„Noi suntem școala, copiii sunt povestea!”
PRODUCȚIE MEDIA
povești care contează
INSTALAȚII ELECTRICE
competențe pentru viața reală
ELECTRONICĂ
energie pentru idei mari

Vocea elevului CLASA A XII-A

Notă a coordonatorului

Sebastian este elevul cu care noi ne mândrim pentru cele mai bune rezultate obținute la LiceulTehnologic „Grigore C. Moisil" Buzău:
** Șeful promoției 2022-2026;*
** Participare la Olimpiada Internațională de Meserii, Shanghai 2026, China;*
** Premiul I obținut la Olimpiadele Naționale din aprilie 2025 (Târgu Mureș) și aprilie 2026 (Botosani), domeniul Electrotehnică;*
** Participant la stagiile de formare Erasmus+ în Spania (2024) și Polonia (2025).*

Dir. adj.prof. Daniela Macadon

OPINIE

WorldSkills Shanghai 2026 – O experiență care mi-a depășit toate așteptările!

Sebastian Toader, 12E - Instalații electrice

Participarea la WorldSkills Shanghai 2026, una dintre cele mai importante competiții internaționale dedicate meseriilor, a reprezentat pentru mine o experiență unică, atât din punct de vedere profesional, cât și personal. Am avut onoarea de a reprezenta România și liceul meu, Liceul Tehnologic „Grigore C. Moisil" din Buzău, în cadrul probei de Instalații Electrice (Electrical Installations), alături de unii dintre cei mai bine pregătiți tineri din lume.

Pregătirea pentru această competiție a însemnat multe luni de muncă, antrenamente, perseverență și dorința permanentă de a-mi depăși limitele. Parcursul meu a început cu participarea la olimpiadele naționale de specialitate, unde am reușit să obțin locul I în doi ani consecutivi. Aceste rezultate mi-au oferit încrederea și motivația necesare pentru a continua către un nivel mult mai înalt.

Am avut ocazia să mă pregătesc inclusiv în străinătate, în Croația și Franța, experiențe care m-au ajutat să îmi dezvolt atât abilitățile tehnice, cât și capacitatea de a lucra într-un mediu internațional. Cu toate acestea, nimic nu se compară cu atmosfera și presiunea unei competiții mondiale.

O competiție la cel mai înalt nivel

Încă din primele zile petrecute în Shanghai, am realizat amploarea evenimentului și nivelul extraordinar de pregătire al participanților. Organizarea, tehnologia utilizată și complexitatea probelor au transformat această competiție într-o adevărată provocare.

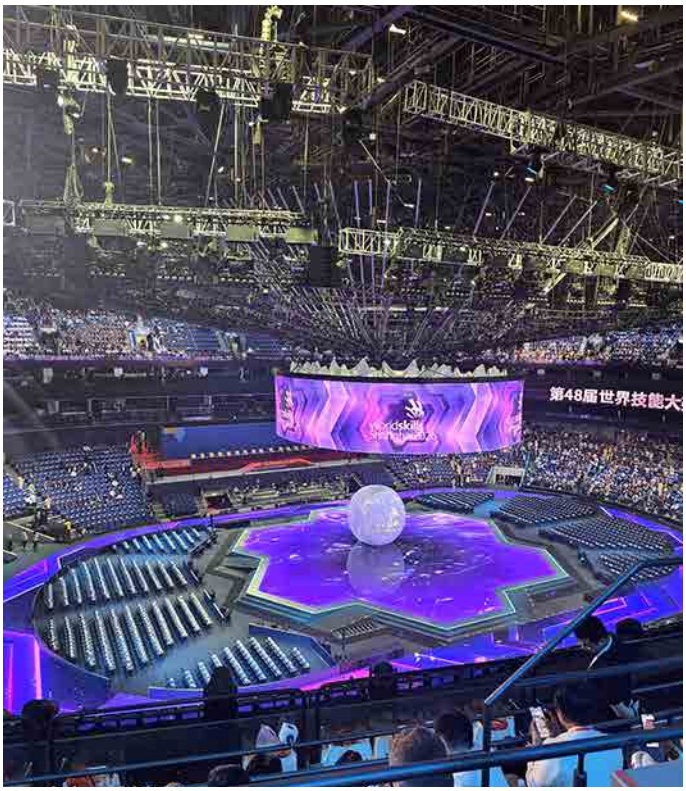
Un aspect important, evidențiat de toți experții prezenți, a fost faptul că ediția din 2026 a avut

un nivel de dificultate considerabil mai ridicat decât edițiile anterioare. Cerințele tehnice au fost extrem de complexe, iar volumul de lucru a fost foarte mare în raport cu timpul disponibil.

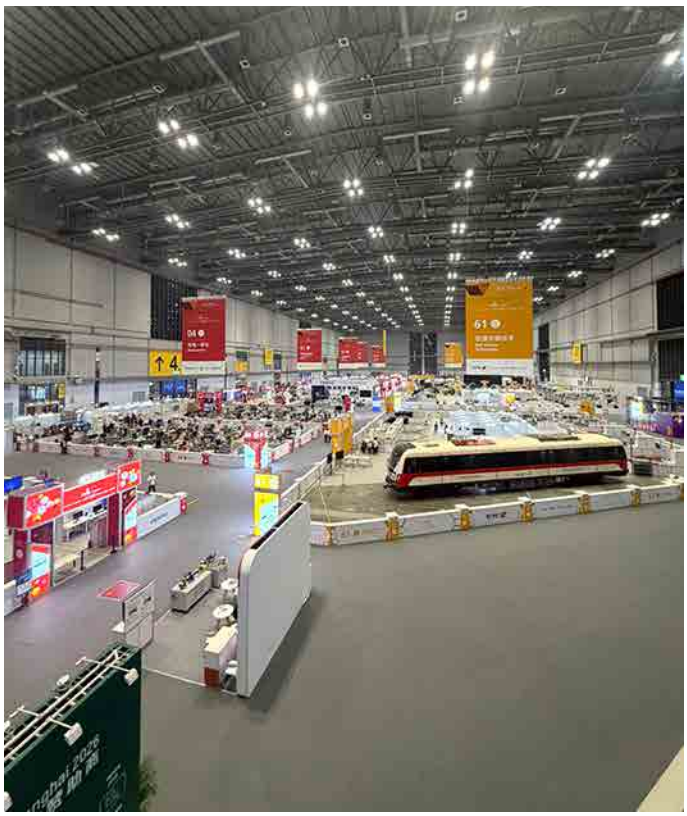
Proba de Instalații Electrice a presupus mult mai mult decât realizarea unor circuite electrice. A fost necesar să îmbin cunoștințele de instalații electrice cu cele de automatizări, programare și sisteme inteligente, utilizând tehnologii precum KNX și Siemens LOGO!. Fiecare etapă necesita precizie, atenție la detalii, rapiditate și o foarte bună gestionare a timpului.

Dificultatea probelor a fost atât de ridicată

încât, în ultima zi de competiție, experții și Chief Expert au constatat că timpul rămas nu permitea concurenților să finalizeze toate lucrările și să programeze ambele sisteme de automatizare. În consecință, au luat decizia de a permite alimentarea unui singur panou, fie cel destinat sistemului KNX, fie cel destinat automatizării cu Siemens LOGO!. Această decizie reflectă complexitatea excepțională a cerințelor din cadrul ediției de anul acesta.

În ceea ce privește propria mea participare, am reușit să realizez toate conexiunile electrice prevăzute, însă nu am mai avut suficient timp pentru a finaliza partea de programare. Am ales să mă concentrez pe executarea integrală a instalației, considerând în acel moment că aceasta era cea mai bună strategie.

Privind retrospectiv, consider că aceasta a fost una dintre greșelile mele. Ar fi fost mai eficient să îmi organizez timpul diferit și să acord o prioritate mai mare programării și verificării funcționării sistemelor. A fost o lecție importantă despre gestionarea timpului, stabilirea priorităților și luarea deciziilor sub presiune.

La finalul competiției, am obținut 680 de puncte, un rezultat care nu mi-a permis să obțin Medalia de Excelență. Desigur, mi-aș fi dorit un rezultat mai bun, însă sunt conștient de nivelul extrem de ridicat al competiției și de efortul pe care l-am depus pentru a ajunge până acolo.

Competiția mi-a testat nu doar cunoștințele, ci și rezistența la stres, capacitatea de concentrare și abilitatea de a lua decizii rapide în situații dificile. Am înțeles că, la un asemenea nivel, nu sunt suficiente doar cunoștințele tehnice. Strategia, organizarea și capacitatea de a gestiona eficient timpul pot face diferența dintre un rezultat bun și unul de excepție.

China – o lume diferită de tot ceea ce cunoșteam

Dincolo de competiție, călătoria în China a fost o experiență care m-a impresionat profund. Shanghai este un oraș spectaculos, în care tehnologia modernă, clădirile impresionante și infrastructura foarte dezvoltată se îmbină cu tradițiile și cultura chineză.

Unul dintre primele lucruri care mi-au atras atenția a fost nivelul de digitalizare. De la transport și cumpărături până la restaurante și servicii, aproape totul poate fi realizat prin intermediul telefonului mobil. Am descoperit o societate foarte diferită de cea europeană, în care tehnologia este integrată în aproape fiecare activitate de zi cu zi.

Cultura chineză mi s-a părut deosebit de interesantă, în special prin diferențele de limbă, gastronomie, obiceiuri și stil de viață. Chiar dacă bariera lingvistică a reprezentat uneori o provocare, aceasta a făcut parte din experiență și m-a determinat să mă adaptez unor situații noi.

Am fost impresionat și de dimensiunea orașului, de ritmul său alert și de modul în care modernitatea coexistă cu elementele tradiționale. Shanghai mi-a oferit imaginea unei metropole aflate într-o continuă dezvoltare, în care infrastructura, tehnologia și organizarea joacă un rol esențial.

De asemenea, interacțiunea cu oamenii de acolo și descoperirea unor obiceiuri diferite de cele cu care eram obișnuit au făcut această călătorie și mai interesantă. Fiecare zi a reprezentat o oportunitate de a descoperi ceva nou, de la modul în care funcționează transportul și serviciile până la experiențele culinare și viața de zi cu zi.

Pentru mine, vizitarea Chinei nu a însemnat doar descoperirea unei alte țări, ci și posibilitatea de a privi lumea dintr-o perspectivă diferită. Am realizat cât de diversă este lumea în care trăim și cât de multe lucruri putem învăța atunci când avem ocazia să cunoaștem alte culturi.

Mai mult decât o competiție

Unul dintre cele mai valoroase aspecte ale participării la WorldSkills a fost oportunitatea de a întâlni tineri din numeroase țări, care împărtășesc aceeași pasiune pentru domeniile lor. Dincolo de rivalitatea din timpul probelor, am descoperit o comunitate internațională unită prin dorința de a învăța, de a evolua și de a atinge performanța.

A fost impresionant să văd nivelul de pregătire al celorlalți concurenți, metodele lor de lucru și modul în care fiecare încerca să găsească cele mai eficiente soluții pentru cerințele primite. Această experiență mi-a oferit ocazia să îmi evaluez propriile cunoștințe în raport cu standardele internaționale și să identific aspectele asupra cărora trebuie să lucrez în continuare.

Totodată, participarea la o competiție de asemenea amploare m-a ajutat să devin mai independent, mai încrezător în propriile capacități și mai conștient de responsabilitatea pe care o presupune reprezentarea țării la nivel mondial.
Am învățat că performanța nu se măsoară exclusiv în medalii sau punctaje, ci și în progresul personal, în experiențele acumulate și în capacitatea de a continua chiar și atunci când lucrurile nu decurg exact așa cum ne-am propus.

O experiență pe care nu o voi uita

Privind în urmă, pot spune că participarea la WorldSkills Shanghai 2026 a fost unul dintre cele mai importante momente din viața mea de până acum. Am avut ocazia să îmi reprezint țara, să îmi testez cunoștințele într-un mediu extrem de competitiv și să descopăr o cultură fascinantă, aflată la mii de kilometri de casă.

Această experiență mi-a demonstrat cât de importantă este pregătirea continuă, dar și faptul că fiecare provocare, indiferent de rezultat, poate deveni o oportunitate de dezvoltare. Am plecat în China cu dorința de a obține un rezultat cât mai bun și m-am întors cu o perspectivă mult mai amplă asupra domeniului în care vreau să evoluez.

Sunt recunoscător tuturor celor care m-au sprijinit pe parcursul pregătirii, profesorilor, experților și persoanelor care au avut încredere în mine și m-au ajutat să ajung la această competiție.

Chiar dacă nu m-am întors acasă cu o medalie, m-am întors cu ceva ce consider la fel de valoros: experiență, cunoștințe, amintiri și o motivație și mai mare de a evolua.

WorldSkills Shanghai 2026 nu a reprezentat pentru mine doar o competiție, ci o etapă importantă în dezvoltarea mea profesională și personală, o experiență care îmi va rămâne în memorie pentru totdeauna

Vocea elevului clasa a IX-a

Notă a coordonatorului literar

Povestirea lui Nicușor Durac, clasa a IX-a C, este publicată aproape în forma în care ne-a fost încredințată. Nu am intervenit asupra conținutului, a tonului sau a vocabularului autorului și am păstrat structura gândită de el. Textul se desfășoară aproape ca un scenariu de film: scene scurte, tăieturi bruște, replici și un suspans care crește treptat și ne poartă într-o aventură aproape fantastică, de la o excursie obișnuită la un final lăsat deschis.

Singurele corecturi, foarte mici, au fost de ordin ortografic, gramatical și de punctuație. Am păstrat umorul, oralitatea și spontaneitatea naratorului, care dau povestirii farmecul și autenticitatea.

prof. Iulian Stoica

LITERATURA

Lost in a Different City in England

Story by Durac Nicușor, 9C - Instalații electrice

One day in mid-May 2023, my friends and I went on an adventure that I hadn't really thought much about before actually going through with it. The main characters are me (Nicușor), Cristi, Printu, Ștefan and Fernando.

I have always liked adventures, and so did my friends, so we all decided to go to Manchester. It was a nice city that we had heard about on social media, so we went ahead and bought train tickets from Birmingham to Manchester... big mistake.

Okay, so we boarded the train at a crisp 5:45 AM. Yeah, it's an exact hour, but I didn't make the rules, so yeah... The train ride was low-key short, about 1 hour and 30 minutes.

The ride was smooth and nothing went wrong. We actually had some fun, because we talked with some teenage girls who were older than us, and we thought we had charm and stuff. They were probably just bored, so they talked with us, and yeah.

The train arrived at Manchester station...

We got off the train and had fun most of the day. We ate, drank (fizzy drinks, obviously) and went to arcades and stuff. We had a great time until night came.

It was as cold as it would be in the middle of winter, even though it was May. We didn't know why, but we didn't question it, as we were only 12 years old. The oldest of us was Cristi, who was 14.

We were walking through Manchester when we heard sudden screaming... A shiver ran down our spines and we nearly peed ourselves. We started walking faster toward our hotel (we had booked it beforehand), but it was still 1–2 hours away, only because we had wandered off when we got bored. The screaming got louder as we walked further. How, you may ask?

I don't know myself. My friends and I knew there would be a lot of scary stuff at night, especially in Manchester, but not this scary. Eventually, we started to run...

As we ran, we heard screaming again, but more desperate: "Help me, please, he's—" Then the voice stopped... We had barely heard her, but then we knew things were about to get genuinely serious. We were just kids, nothing more, and we were dumb, yes. We talked it over and eventually went to check what it was.

And, answering all of your questions: yes, it was a crime scene...

We saw bloodstains on the cobblestones, and also some kind of liquid that had already soaked into the ground, so it had no color. It was probably some kind of... I don't even know, but it was definitely a liquid, after one look.

One of my friends (Cristi) called us over, and we saw a clump of hair. It was disgusting and also terrifying, because what if we were next and the criminal was still there somewhere? I was the only one who actually had a brain and wanted to leave right after seeing the hair, but my friends refused.

Probably because they had a walnut for a brain, or maybe because they had absolutely no survival instincts.

We heard a loud thud coming from some kind of factory, like something big falling over some wood. The place was

huge, I mean, the factory, not the object.

We entered the factory through a broken window. We climbed a broken staircase to about the third floor, and then we jumped and fell onto a platform. It hurt, of course, but we didn't think about it, maybe because of the adren-

aline coursing through us. We had forgotten the crime scene, because the factory somehow seemed more interesting to us. Then we heard someone suddenly running through the factory, and we instantly hid behind some doors. It was a storage room...

That storage room had so many cobwebs that I quite

literally said out loud, "This room is definitely infested with spiders. We should be careful, or we will definitely get spider eggs in our hair, and we won't like it very much." I said it with a slight chuckle to ease the tension a bit.

When we thought the footsteps had gone away, we slowly walked out of the storage room, turned on the flashlights on our phones and walked through the factory to see what we would find, or whether we would die. It was a dice roll.

The floor was creaking under our feet, and our hearts were probably beating so fast that they could rival a car at full speed.

We went down some stairs that led to the very bottom of the factory, and we saw costumes of human-like animals. They were uncanny and not exactly good to look at. My brain-dead friend literally went ahead and kicked one, trying to impress us. I mean, he kind of did, since we were terrified at the moment and he had the guts to go a full 5 meters ahead of us and kick a thing that we didn't even know was harmless or not. The costume instantly fell to the floor.

Dust went absolutely crazy. It was as if it had a soul, and it went everywhere, making all of us cough hard and make a lot of noise. The factory seemed to have been abandoned since the 80s, but I'm not sure; it's just a guess.

After that, all of us nearly went off to beat up the friend

who had knocked over the costume, but we held back so we wouldn't make even more noise than we already had. Something that made me laugh, though, is that another one of my friends spat at him and told him that if he did that again (made noise like that again), he would personally beat the living daylights out of him.

Eventually, we explored the whole factory and found so many interesting things: chairs, tables, printers, laptops, PCs, etc. But they weren't usable. They were really old brands, so we didn't even bother to take a look and just walked past them. The factory was fascinating to go through. It was like being in a movie, but ten times scarier because it was actually real. If we had seen a black figure, it would have been a wrap for us.

30 minutes later

We had explored the whole factory when suddenly we heard a voice...
"You're not supposed to be here."
But it was distorted...

The end.
This is a real story, one of my experiences.

Vocea elevului clasa a IX-a

Nota redactorului

Articolul de față, scris de un tânăr atlet din clubul Asociația Club Sportiv Triatlon Buzău, este mai mult decât o relatare sportivă: este povestea unei pasiuni care se naște din admirația pentru un antrenor și se întărește prin muncă, disciplină și perseverență.

Cred că textul poate fi o sursă de inspirație pentru colegii lui și un exemplu că, în sport ca în viață, valoarea nu se măsoară doar prin locul de pe podium, ci și prin curajul de a lua startul și de a ajunge la linia de sosire.

prof. Iulian Stoica

SPORT

Pasiunea mea pentru atletism

Laur Ionut Andriesei, 9C - Instalații electrice

Atracția mea către atletism se datorează antrenorului meu, care m-a învățat foarte multe lucruri. M-am antrenat alături de el timp de multe săptămâni.

Prin muncă, disciplină și perseverență, am reușit să câștig toate concursurile organizate de clubul domniei sale, Asociația Club Sportiv Triatlon Buzău.

Primul meu concurs de atletism

Înainte de a participa la concursurile clubului din care fac parte, am luat startul la crosul școlii, unde am fost, de asemenea, pe primul loc.
Primul concurs cu adevărat oficial a fost însă cel organizat de club, cu porți de start și de finish, numere de concurs, categorii de vârstă și multe alte elemente specifice competițiilor. Atunci am simțit cu adevărat emoții, dar, cu toate acestea, am urcat pe podium, pe locul 1.
Văzând cât de mult îmi place acest sport, antrenorul meu m-a luat sub aripa lui, a fost mereu alături de mine, m-a învățat multe lucruri și mi-a oferit un
ceas special pentru alergare, printre altele.

Buzău 21K

De aici a început cu adevărat pasiunea mea pentru atletism. Cu câteva luni în urmă, domnul antrenor ne-a anunțat că la Buzău se organizează a doua ediție a competiției Buzău 21K și că pe cei interesați ne va înscrie.
Pentru că îmi doream să fiu bine pregătit, antrenamentele alături de colegii de la club nu mi-au mai fost suficiente, așa că antrenorul meu a hotărât să mă pregătesc direct sub îndrumarea lui. Am avut antrenamente frumoase: alergări de 10 km, intervale de sprint și ture de zeci de kilometri cu bicicleta, în diferite zone.

Accidentarea

Cu o săptămână înainte de concursul Buzău 21K m-am accidentat, ceea ce nu mi-am dorit deloc. După un antrenament la București, am suferit o întindere la coapsă, iar acest lucru mi-a dat planurile peste cap, fiind nevoit să fac pauză până la concurs.
Bineînțeles, pauza m-a slăbit. În acea perioadă nu am făcut niciun antrenament, iar corpul meu nu mai era la fel de bine pregătit ca înainte de accidentare.

Ziua concursului Buzău 21K

Concursul a avut loc pe 27 septembrie. Programul a cuprins cursa copiilor sub 14 ani, pe distanțele de 400 și 800 de metri, precum și cursele adulților, începând de la vârsta de 14 ani, pe distanțele de 2,5 km, 5 km, 10 km și 21 km.
Eu am participat la proba de 2,5 km. Deși făcusem câteva antrenamente, am considerat că, pentru început, nu este

indicat să aleg o cursă lungă. Competiția a fost foarte bine organizată, iar la start au fost peste 1.500 de alergători.
La ora 11 am ajuns împreună cu ceilalți copii de la club. Antrenorul nostru ne aștepta acolo și ne-a oferit sfaturi pentru cursă: să nu avem emoții, să nu ne

forțăm. Chiar dacă eram accidentat, am hotărât să alerg și am terminat pe locul 8 în clasamentul general, dintre aproximativ 300 de alergători.
Mă așteptam ca și la această cursă de 2,5 km clasamentul să fie pe categorii de vârstă, nu doar general; dacă ar fi fost așa, probabil aș fi ajuns pe podium. Cu toate acestea, sunt mândru că, în ciuda accidentării, am obținut locul 8 la general și, cel mai important, am dus cursa până la capăt.

Vocea elevului CLASA A IX-A

Nota coordonatorului

Articolul Denisei abordează o temă potrivită profilului Producție Media: relația dintre media tradițională și new media. Textul se citește ușor, are o structură clară și reușește să transmită cititorului ideile esențiale fără a-l încărca cu termeni inutil de tehnici.

Cu un articol bine organizat, corect ca informație și onest în exprimarea opiniei, și o fotografie-eseu care intrigă ne arată că autoarea înțelege diferența dintre cele două categorii de media. Cu argumentarea întărită și cu câteva exemple proprii, textul poate trece de la o prezentare informativă la un articol de opinie cu personalitate.

prof. Iulian Stoica

OPINIE

Media tradițională în era „new media”

Denisa Mandache, 9A - Producție Media

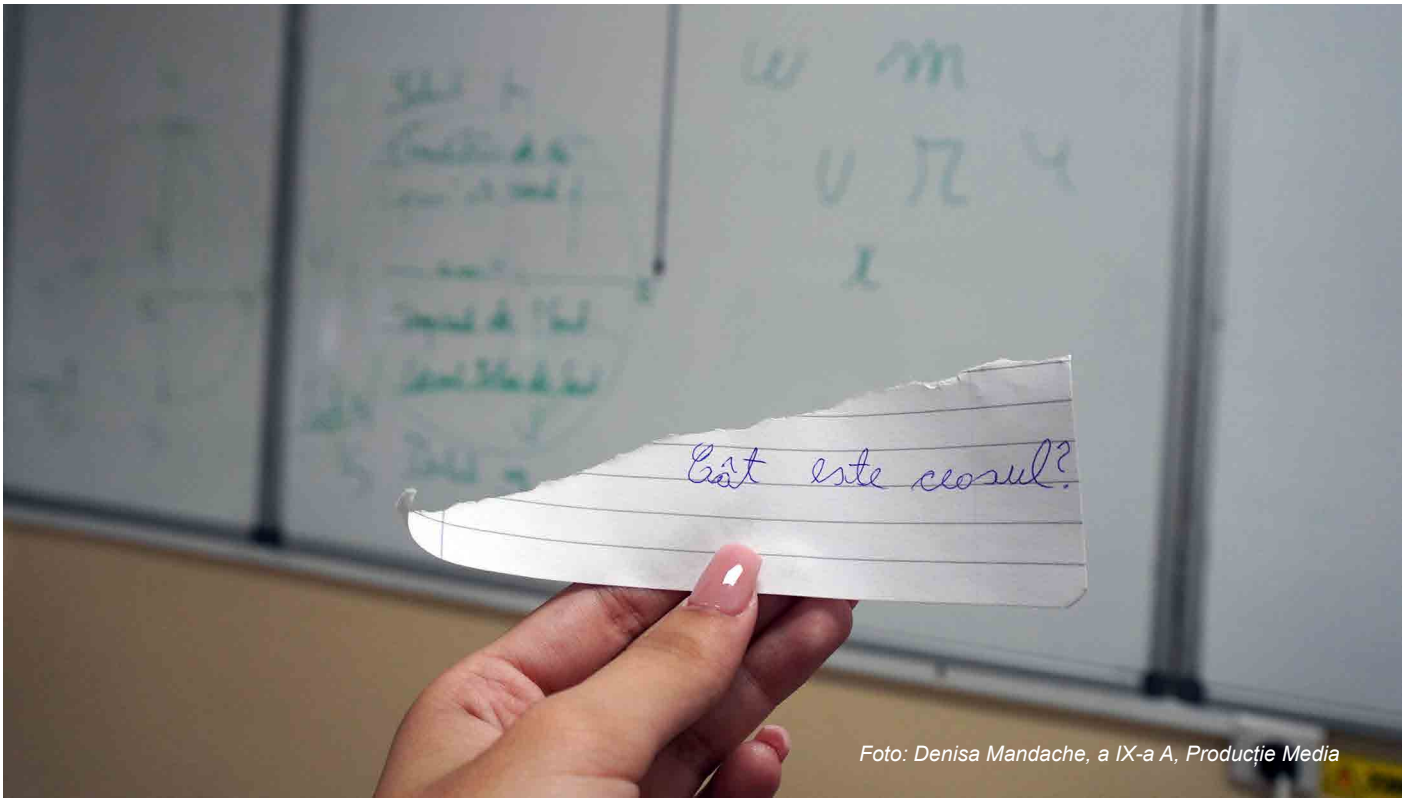

Foto: Denisa Mandache, a IX-a A, Producție Media

Trăim într-o lume în care informația ne înconjoară permanent: o aflăm de la radio, o vedem la televizor, o citim în ziar sau o primim în câteva secunde pe telefon. Toate aceste mijloace de comunicare alcătuiesc ceea ce numim media. Ea se împarte în două mari categorii, media tradițională și new media, iar fiecare are rolul, avantajele și limitele ei.

Media tradițională

Media tradițională include ziarele, revistele și publicațiile tipărite, care oferă știri, articole și informații despre evenimente. Din această categorie fac parte și alte mijloace de comunicare bine cunoscute:

• Radioul – transmite știri, muzică, interviuri și emisiuni prin unde radio.

• Televiziunea – transmite informații prin imagini și sunet, oferind știri, documentare și emisiuni de divertisment.
• Cinematograful – este un mijloc de comunicare audiovizuală prin filme, documentare și producții educative.
Toate acestea sunt realizate și distribuite prin instituții și canale media organizate.

Avantaje și dezavantaje

Printre avantajele media tradiționale se numără faptul că poate ajunge la un public larg, că poate oferi informații verificate și prezentate de profesioniști și că este utilă pentru educație și informare. Pe de altă parte, unele publicații și emisiuni pot avea costuri, iar publicul are posibilități mai reduse de a răspunde imediat.

În opinia mea, media tradițională joacă un rol foarte important, aceasta fiind baza pe care s-a format new media. Dacă media tradițională nu ar fi existat, nici new media nu ar exista. Deci media tradițională este regina de pe tabla de șah, iar new media este doar un pion.

New media

New media reprezintă mijloacele moderne de comunicare bazate pe tehnologia digitală și pe internet, care permit transmiterea rapidă a informațiilor și interacțiunea dintre utilizatori. Exemplele cele mai des întâlnite sunt:
• Rețelele sociale – Instagram, TikTok, Facebook și Snapchat permit distribuirea de fotografii, videoclipuri și mesaje.

• Site-urile și publicațiile online – oferă știri, articole și informații care pot fi accesate rapid de pe telefon sau calculator.
• Podcasturile și platformele video – de exemplu YouTube și Spotify, care permit ascultarea sau vizionarea de conținut educativ, informativ și de divertisment.
• Platformele de comunicare – WhatsApp, Discord și Zoom facilitează comunicarea prin mesaje, apeluri audio și video.

Caracteristicile new media:

• Interactivitate: utilizatorii pot comenta, răspunde și distribui conținut.
• Rapiditate: informațiile se transmit aproape instantaneu.
• Accesibilitate: conținutul poate fi accesat de oriunde, dacă există o conexiune la internet.
• Multimedia: combină text, imagini, sunet și videoclipuri.
• Participare: utilizatorii pot crea și publica propriul conținut.

Avantaje și dezavantaje

New media oferă acces rapid la informații, comunicare ușoară la distanță, posibilitatea de a distribui idei și de a crea conținut, precum și costuri adesea reduse de publicare și distribuire. Totuși, ea aduce și riscuri: răspândirea știrilor false și a dezinformării, probleme privind confidențialitatea datelor, cyberbullying și comentarii agresive, dar și posibilitatea utilizării excesive a platformelor digitale.

Concluzie

Media tradițională și new media au un rol foarte important. New media are un impact mult mai mare asupra tinerilor, atrăgându-i prin așa-zisele „coperți”. Deși new media este mult mai utilizată în prezent, media tradițională nu a dispărut complet. De exemplu, bunicii mei încă folosesc radioul. Cred că cele două tipuri de media nu se exclud, ci se completează, iar un om bine informat știe să le folosească pe amândouă.

Vocea elevului clasa a XI-a

Nota coordonatorului

Mă bucur să văd că elevii mei se implică în proiecte care îi ajută să înțeleagă mai bine lumea în care trăiesc și provocările acesteia. Prin „Cyberconscious", învață nu doar să utilizeze tehnologia în mod responsabil, ci și să fie mai atenți la ei înșiși și la cei din jur. Cred că educația digitală înseamnă, înainte de toate, formarea unor tineri informați, empatici și responsabili. Sunt mândră de implicarea lor și sper ca lecțiile învățate în cadrul acestui proiect să îi însoțească mult dincolo de sala de clasă.

prof. Cristina Toma

OPINIE

Cyberconscious – Învățăm împreună să fim mai responsabili în mediul online

Udrea Denis, 11A - Producție Media

Foto: Laboratorul de informatică al liceului

Trăim într-o perioadă în care internetul face parte din aproape tot ceea ce facem: comunicăm cu prietenii, căutăm informații, învățăm lucruri noi și ne petrecem o parte din timpul liber pe rețelele sociale. Tocmai de aceea, consider că este important să știm nu doar cum să folosim tehnologia, ci și cum să ne protejăm și să ne comportăm responsabil în mediul online. Aceasta este și ideea de la care pornește proiectul eTwinning „Cyberconscious", la care participăm alături de colegii noștri.

La acest proiect iau parte elevi de clasa a X-a și a XI-a din școala noastră, împreună cu elevi și profesori din România, Slovacia, Cehia, Olanda, Turcia și Estonia. Mi se pare interesant că putem colabora cu tineri din țări diferite, care, deși au experiențe și perspective diverse, se confruntă cu provocări asemănătoare atunci când vine vorba despre utilizarea internetului.

Prin activitățile proiectului, avem ocazia să discutăm despre subiecte care ne privesc direct, precum protejarea datelor personale, siguranța pe rețelele sociale, recunoașterea știrilor false și prevenirea fenomenului de cyberbullying. Sunt lucruri despre care auzim frecvent, dar la care nu ne gândim întotdeauna suficient. Proiectul ne ajută să înțelegem cât de importante sunt alegerile pe care le facem online și cum pot acestea să ne influențeze atât pe noi, cât și pe cei din jurul nostru.

Un alt lucru care face această experiență specială este colaborarea cu elevi din celelalte țări participante. Prin intermediul platformei eTwinning, putem face schimb de idei, putem descoperi puncte de vedere diferite și putem învăța unii de la alții. În același timp, ne dezvoltăm competențele digitale, comunicarea și spiritul de echipă. Consider că astfel de proiecte ne oferă șansa de a învăța într-un mod mai interactiv și mai apropiat de realitatea în care trăim.

Pentru mine, mesajul principal al proiectului „Cyberconscious" este că siguranța online începe cu fiecare dintre noi. Uneori, un gest simplu, precum verificarea unei informații înainte de a o distribui, alegerea atentă a datelor pe care le facem publice sau un mesaj respectuos adresat unei alte persoane, poate face diferența. Internetul ne oferă numeroase oportunități, dar responsabilitatea de a-l folosi într-un mod sigur și echilibrat ne aparține.

Mă bucur că școala noastră participă la acest proiect și că avem ocazia să învățăm alături de elevi din alte țări despre un subiect atât de important pentru generația noastră. Sper ca informațiile și experiențele acumulate să ne ajute să devenim mai atenți, mai informați și mai responsabili în mediul digital.

„Cyberconscious" ne reamintește că un internet mai sigur se construiește împreună, prin alegerile și comportamentul fiecăruia dintre noi.

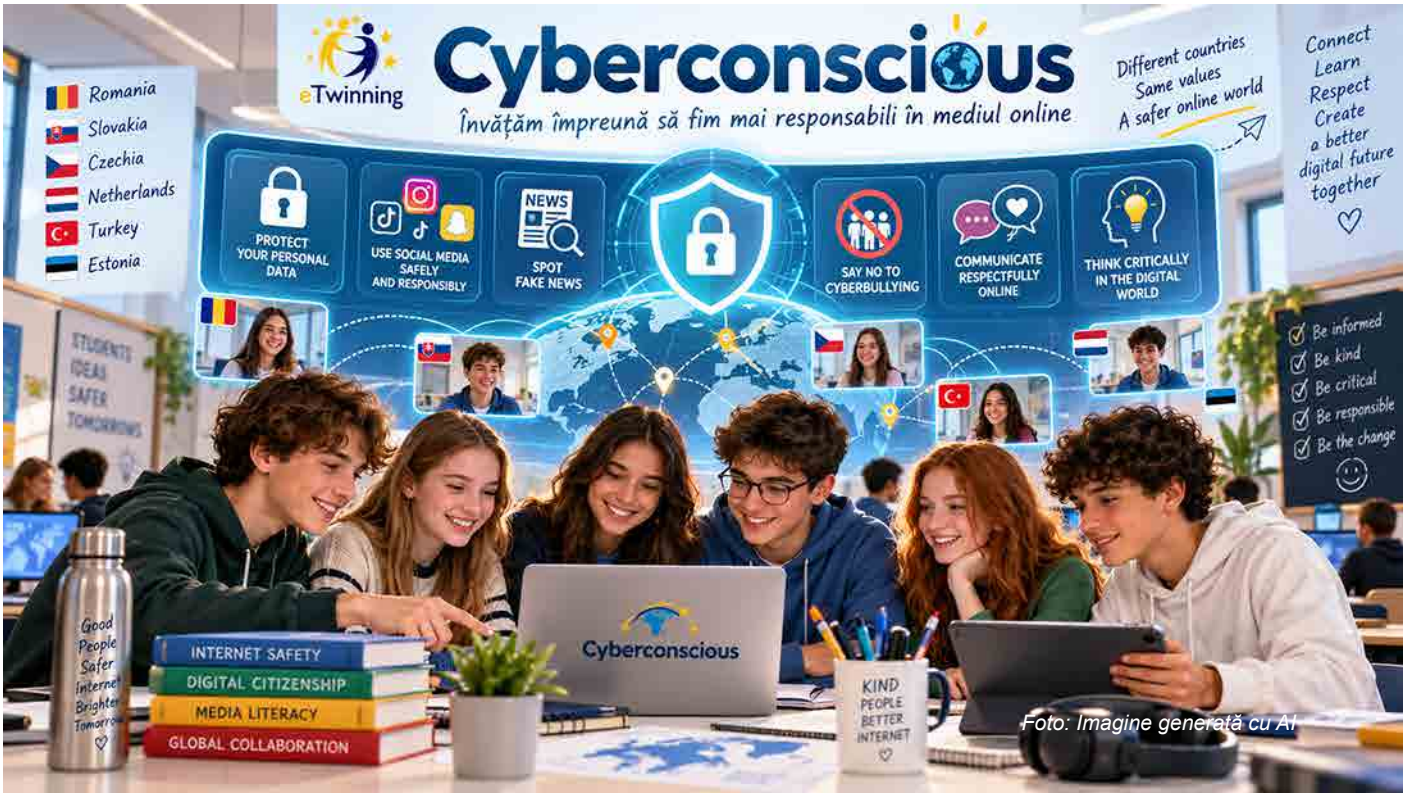

Foto: Imagine generată cu AI

Vocea elevului clasa a X-a

Nota coordonatorului literar

Dincolo de formule, teste și clopoțel, liceul este și un loc al emoțiilor greu de exprimat în cuvinte obișnuite. În această secțiune, elevii liceului tehnologic „Grigore Moisil" își transformă gândurile, întrebările și experiențele în poezie.Aceste poezii sunt fragmente de viață, bucăți de emoție, momente care au cerut să fie scrise. Sunt gânduri care au devenit ritm, imagini care au devenit metafore, trăiri care au devenit voce. În rândurile următoare vei găsi sinceritate, vulnerabilitate, căutare și libertate. Fiecare text este o încercare de a înțelege lumea, de a o simți și de a o transforma în ceva care rămâne.

prof. Dragomir Simona

POEZIE

Pauza de poezie

Frigea Valentin Mădălin 10A - Producție Media

Coridoare de dimineață

În coridoarele reci, cu pași grăbiți și vise,
Se-adună liceenii, cu gânduri indecise.
Dar fiecare clipă, oricât de agitată,
Ascunde-n ea o șansă frumos necalculată.
La „tehno", printre planșe, proiecte și metal,
Se naște o lumină din efortul manual.
Și-n zumzetul de ateliere, în miros de vopsea,
Se-ascunde o poveste ce crește-n fiecare zi a mea.
Profesorii ne poartă prin drumuri complicate,
Ne-nvață să vedem și ce nu e arătat pe toate.
Iar noi, cu ochii plini de viitor și teamă,
Învățăm că orice greșeală e doar o altă ramă.
Și-n fiecare pauză, râdem fără măsură,
Ca și cum timpul n-ar avea nicio structură.
Dar știm că într-o zi, când clasa a XII-a vine,
Vom duce cu noi amintiri ce nu se pierd în sine.

Drumul spre a XII-a

Se-apropie încet anul cel mare,
Cu teste, emoții și vise în zare.
Clasa a XII-a ne cheamă cu glas,
Să trecem un prag, să facem un pas.
La liceul tehnologic, cu planuri precise,
Ne clădim viitorul din mii de analize.
Învățăm să lucrăm, să gândim, să creăm,
Să nu ne temem de drumul pe care-l luăm.
Și-n fiecare zi, printre ore și teme,
Ne dăm seama că timpul nu vrea să ne cheme.
El trece, iar noi îl prindem în palme,
Cu vise de oameni, cu inimi mai calme.
Iar când ultimul an va bate la ușă,
Vom ști că munca nu e niciodată prea grea sau prea dură.
Că drumul spre viitor, oricât de abrupt,
E doar începutul unui zbor mai rupt.
Și vom păși înainte, cu fruntea senină,
Cu gândul că tot ce-am trăit ne va fi rădăcină.

Tehno – locul unde cresc

În liceul „tehno", printre fire și planuri,
Se nasc elevi ce vor schimba lumi și anume standarduri.
Cu mâinile pline de praf și idei,
Construim viitorul, pas cu pas, dintre ei.
Atelierele sunt temple de zgomot și lumină,
Unde fiecare greșeală devine o lecție deplină.
Și-n fiecare proiect, oricât de mic ar fi,
Se ascunde un vis ce așteaptă să vii.
Viața de licean e un drum cu o mie de culori,
Cu prieteni, cu teste, cu râsete și uneori fiori.
Dar în „tehno" învățăm că orice e posibil,
Că viitorul se face, nu vine invizibil.
Și când clasa a XII-a ne va chema la final,
Vom ști că am crescut într-un loc special.
Un loc unde munca și visul se-mbină,
Și unde fiecare elev își găsește lumină.

Vocea elevului
CLASA A IX-A

Nota coordonatorului

Interviul de față este rezultatul unei activități în care elevii Chiru Denisa, Mandache Denisa și Colan Mario au ieșit din cadrul strict al orelor de specialitate. Pe lângă preocupările evidente legate de profilul tehnologic al liceului (echipamente, laboratoare, programe de editare), ei au învățat să lucreze în echipă, să se documenteze, să realizeze un interviu și să tragă propriile concluzii din răspunsurile primite. Mai ales, au învățat ce înseamnă presiunea de a livra un material la o dată prestabilită. Este o lecție pe care nicio explicație teoretică nu o poate înlocui și care definește, în fond, meseria de realizator media.

prof. Iulian Stoica

INTERVIU

Profilul Producție Media la „Moisil”

Chiru Denisa, Mandache Denisa, Colan Mario 9A - Producție Media

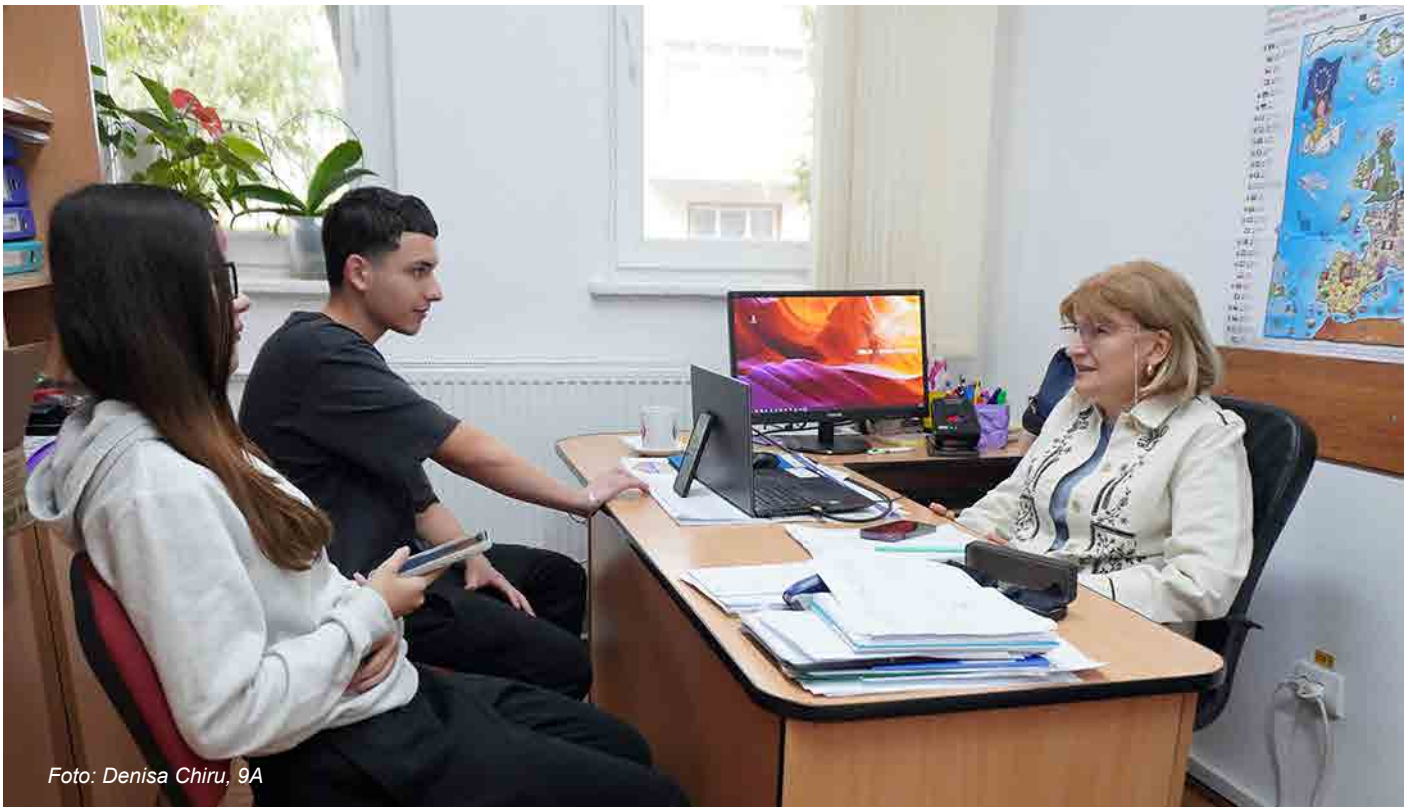

Foto: Denisa Chiru, 9A

De ce ar trebui să aleagă un elev profilul Producție Media?

Dir. adj. prof. Daniela Macadon: Cred că aveți o mulțime de avantaje, mai ales începând cu acest an școlar, 2026–2027, pentru că școala noastră s-a dotat prin proiectul PNRR (Planul Național de Redresare și Reziliență), despre care probabil ați auzit. Cred că ați vizitat deja laboratorul nostru media, care este dotat la standarde europene. Am avut, de exemplu, reporteri de la Digi care ne-au spus că nici ei, când erau elevi, nu au avut parte de un asemenea laborator.

Apoi, există proiectele europene la care puteți participa începând din clasa a X-a. Probabil ați auzit de la colegii voștri că unii au ajuns în clasa a X-a în Spania, iar în clasa a XI-a în Cipru, în Germania sau în alte țări europene, unde au făcut practică și au învățat lucruri interesante și importante pentru această meserie.

Avem, de asemenea, profesori dedicați. Îl vedeți, de pildă, pe domnul profesor care dorește să realizeze o

revistă și să vă implice în activități din ce în ce mai interesante.

Ce oportunități au elevii de la Producție Media pe parcursul celor patru ani?

Daniela Macadon: Sunt multe oportunități. În clasa a XI-a, de exemplu, aveți un domn inginer care a creat un canal de YouTube și dorește să implice elevii. M-aș bucura să intrați și voi pe acel canal, dacă nu ați făcut-o încă, să vă abonați și să lăsați un like. Nu pot să nu spun și de ce ați putea alege această școală: la final puteți trece cu brio examenul de bacalaureat și puteți alege mai departe o facultate în domeniu sau, dacă nu doriți, în oricare alt domeniu.

Ce proiecte, activități sau colaborări putem avea noi, ca elevi, prin acest profil?

Daniela Macadon: Avem bază materială, resurse umane și proiecte. Aveți la dispoziție laboratoare de informatică, în care puteți folosi programe de specialitate, și profesori dedicați, care vă fac să vă simțiți bine. Chiar ieri am început un alt proiect european, în afară de Erasmus, despre care veți auzi mai multe: se numește Skills Up și se adresează elevilor de clasa a IX-a. Este vorba despre pregătire remedială pentru cei care sunt puțin rămași în urmă, care vor putea participa la lecții de limba română, de matematică și la disciplinele de bacalaureat.

Foto: Iulian Stoica

Foto: Iulian Stoica

Cum ne va pregăti profilul Producție Media pentru a face față provocărilor din industria media și pentru a ne diferenția într-un domeniu atât de competitiv?

Director prof. Adriana Voicu: În primul rând, este un profil „wow”. Sună „wow” și chiar este, pentru că tot ce ține de media atrage, nu numai copiii, ci pe toată lumea.
Avem un profil complet: puteți face grafică, televiziune, podcasturi, reviste, așadar puteți experimenta câte puțin din fiecare categorie. Asta vă oferă un avantaj pe piața muncii, atunci când vă veți căuta un loc de muncă, pentru că veți ști câte ceva din fiecare domeniu. În plus, aveți posibilitatea de a parcurge toate etapele, de la idee până la difuzare: editarea, procesarea, punerea în scenă, punerea în pagină a unui articol, realizarea unui interviu.

Învățați să difuzați atât pe canalele de YouTube și pe rețelele sociale, cât și prin canalele oficiale. Astfel, în momentul în care un elev termină acest profil, are nu doar o diplomă, ci și un portofoliu real, cu care se poate prezenta, imediat sau mai târziu, fie unui angajator, fie unei universități.

Ce oportunități ar avea elevii acestui profil să își prezinte lucrările în cadrul unor concursuri, festivaluri sau proiecte media?

Adriana Voicu: Având în vedere că suntem singurul liceu cu acest profil din județul Buzău și din județele limitrofe, oportunitățile sunt foarte mari. Există, de exemplu, festivaluri de fotografie, la care mergem, bineînțeles, cu lu-

Foto: Denisa Mandache, 9A

crări. Există festivaluri de film de scurtmetraj, la care elevii noștri au fost și actori, și regizori, și editori, cu tot ce presupune acest lucru. De asemenea, prin proiectele Erasmus se organizează stagii de pregătire practică într-o țară din Uniunea Europeană, unde elevii au posibilitatea să-și arate competențele. Există, așadar, o deschidere europeană.

La fel, prin proiectele eTwinning. Știți că sunt tot proiecte europene, dar fără deplasare în alte țări: totul se desfășoară online, iar fiecare țară dorește să le arate colegilor din alte state ceea ce știe mai bine într-un anumit domeniu. Avem, de asemenea, Zilele Liceului și Zilele Porților Deschise, cu expoziții de fotografie, în care elevii de la acest profil, dar nu numai, își expun lucrările în fața colegilor mai mici. Oportunități există; trebuie doar să le doriți.

Foto: Denisa Mandache, 9A

Cum se va adapta profilul Producție Media la noile tehnologii și la dezvoltarea inteligenței artificiale în domeniul comunicării și al creației digitale?

Adriana Voicu: Trebuie să înțelegem că inteligența artificială se va dezvolta indiferent dacă ne place sau nu. Singura noastră șansă este să învățăm să lucrăm cu ea: nu ca să ne înlocuiască, ci ca să ne ajute în ceea ce facem, la locul de muncă, în domeniul nostru. Aceasta încercăm să vă învățăm și pe voi. Tendința este, într-adevăr, de a spune că vine AI-ul și ne ia locurile de muncă. Nu! Cel care va ști să lucreze cu AI-ul va fi, cu siguranță, câștigătorul acestei bătălii.

De aceea încercăm, în măsura în care putem, să facem lucrurile, la profilul vostru ca și la celelalte profiluri, cât mai aproape de realitate și de dezvoltarea tehnologică care vine peste noi, la fel ca AI-ul, indiferent dacă ne place sau nu.

Cum facem asta? La nivelul fiecărui domeniu de specialitate există discipline opționale, pe care le numim CDL-uri (curriculum în dezvoltare locală), elaborate în colaborare cu operatorul economic la care faceți practica. Operatorul ne spune ce trebuie să știe elevii sau absolvenții, iar noi construim opționalul în consecință. Toată evoluția din industrie, inclusiv cea din domeniul inteligenței artificiale, se reflectă în aceste opționale. În acest fel facem legătura

Foto: Denisa Mandache, 9A

cu programele stabilite de minister, pe care trebuie să le parcurgeți.

Spuneam că AI-ul trebuie privit ca un instrument, nu ca un înlocuitor, pentru că voi învățați să îl folosiți în tot ceea ce faceți: în editare, în procesare, în text, în imagine. Dar niciodată AI-ul nu vă va înlocui creativitatea.

Concluzii / Opinii

Chiru Denisa

Consider că interviul realizat cu doamnele directoare a fost o experiență interesantă și educativă. Prin intermediul acestuia, am avut ocazia să aflu informații importante și să înțeleg mai bine responsabilitățile pe care le presupune funcția de director. Mi s-a părut o experiență utilă, deoarece am putut să îi adresez întrebări și să descopăr lucruri pe care, poate, nu le-aș fi aflat în mod obișnuit.

Din punctul meu de vedere, astfel de interviuri sunt importante, deoarece ne ajută să comunicăm mai bine, să avem mai multă încredere în noi și să ne dezvoltăm abilitățile de exprimare. De asemenea, am înțeles cât de important este să ascultăm cu atenție și să formulăm întrebări clare.

În concluzie, consider că această activitate a fost o oportunitate de învățare și o experiență frumoasă, care m-a ajutat să înțeleg mai bine rolul comunicării în producția media.

Mandache Denisa

În opinia mea, reportajul este de folos pentru înțelegerea profilului și a avantajelor pe care le avem în acest liceu. Liceul nostru este bine dotat, având laboratoare cu echipamente performante, iar pe lângă acestea avem și studioul de podcast, la fel de bine dotat. La profilul Producție Media nu se vede doar exteriorul: noi contribuim la realizarea unor proiecte reușite și avem de ce să ne mândrim, avem ce să le arătăm celorlalți, care văd doar exteriorul, nu și munca din spate.

Colan Mario

Interviul pe care l-am realizat cu doamnele directoare mi s-a părut o activitate foarte interesantă și instructivă. A fost o ocazie bună să aflu mai multe informații direct de la sursă și să înțeleg mai clar ce înseamnă să conduci o școală și ce responsabilități implică această funcție.

Mi-a plăcut că am avut posibilitatea să pun eu însumi întrebări și să primesc răspunsuri pe loc. Astfel, am descoperit detalii pe care nu le-aș fi aflat la o oră obișnuită.

Cred că astfel de activități sunt foarte utile pentru noi, elevii, deoarece ne ajută să căpătăm mai mult curaj în a vorbi, să comunicăm mai ușor și să ne îmbunătățim modul de exprimare. Am învățat cât de important este să fii atent la ce spune interlocutorul și să pui întrebări cât mai clare și la subiect.

În final, pot spune că a fost o experiență reușită și o oportunitate bună de a învăța lucruri noi despre comunicare și despre munca din spatele unei producții media.

Foto: Iulian Stoica

Vocea elevului ...de altădată

Nota autorului

Amintiri din Liceul nr. 3 Contactoare, astăzi Liceul „Grigore C. Moisil” Buzău, promoția 1992, și câteva gânduri pentru generația care astăzi descoperă lumea printr-un laborator media.

Iulian Cadulencu
Membru al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România

Amintiri

De la fereastra clasei spre lume

Iulian Cadulencu, Promoția 1992

Foto: Iulian Cadulencu

Sunt locuri din care pleci, dar care nu pleacă niciodată din tine.

Pentru mine, unul dintre ele rămâne Liceul nr. 3 Contactoare din Buzău, pe care l-am absolvit în 1992. Au trecut 34 de ani de atunci. S-au schimbat orașul, oamenii, tehnologia și felul în care comunicăm. Au rămas însă amintiri pe care timpul nu le-a șters.

Când am aflat că în fostul meu liceu a fost înființat un laborator media, m-am bucurat. M-am gândit la posibilitățile pe care le au elevii de astăzi, dar mai ales la anii în care noi învățam să descoperim lumea cu mult mai puține mijloace.

Și mi-am amintit de o fereastră.

Liceul nostru era în centru. Cel puțin așa credeam noi.

Clasa în care învățam se afla la etajul al doilea, pe colțul clădirii, spre sala de sport a liceului. Sala pe care, de altfel, nu am văzut-o niciodată funcționând, fiind în reame-

najare pe tot parcursul anilor noștri de liceu.

De la ferestrele clasei aveam însă o perspectivă care, în mintea noastră de adolescenți, ne oferea un avantaj incontestabil față de elevii celorlalte licee din Buzău: vedeam ceasul de la Palatul Comunal.

Nu știu dacă vreun alt liceu din oraș avea o asemenea priveliște. Noi eram convinși că nu.

Ne lăudam printre prieteni că învățăm în zona centrală a orașului. În realitate, liceul era înconjurat de blocuri de familiști, cu garsoniere în care locuiau mulți dintre muncitorii Fabricii Contactoare. Era un cartier legat de ritmul fabricii, de schimburile muncitorilor și de viața cotidiană a unei zone industriale.

Dar noi, de la etajul al doilea, vedeam Palatul Comunal. Și asta ne era suficient ca să considerăm că avem cel mai bine așezat liceu din Buzău.

Îmi amintesc începuturile de an școlar, când reveneam din vacanța de vară cu atâtea de povestit, încât pauzele păreau întotdeauna prea scurte.

Nu existau grupuri de WhatsApp, rețele sociale sau telefoane prin care să știm în fiecare zi ce face fiecare. Unii dintre noi nu ne mai văzuserăm de săptămâni întregi. Recuperam timpul pierdut povestind unde fuseserăm, ce făcuserăm și ce noutăți apăruseră peste vară.

Profesorii aveau propriul mod de a ne lua pulsul. Ne cunoșteau destul de bine și, uneori, le erau suficiente câteva întrebări pentru a-și da seama cât mai rămăsese din disciplina anului precedent.

Iar ocaziile de a ne cunoaște și în afara clasei nu lipseau.

Pentru generația noastră, practica agricolă făcea parte din viața de licean. Nu cred că plecam dimineața spre câmp cu entuziasmul unor viitori agricultori, dar mergeam împreună, iar asta schimba lucrurile.

Erau zile cu multă muncă, dar și cu glume, discuții și întâmplări pe care ni le aminteam mult după întoarcerea la școală. Profesorii aveau ocazia să ne vadă și altfel decât în bănci, iar noi descopeream la rândul nostru alte laturi ale colegilor.

Nu vreau să idealizez acele vremuri. Au existat și lucruri dificile, iar unele practici educaționale de atunci nu și-ar mai avea locul astăzi. Dar experiențele trăite împreună au contribuit la legăturile care s-au format între noi.

Practica de specialitate ne ducea în Fabrica Contactoare, cea care dădea și numele liceului.

Îmi amintesc zgomotul utilajelor, muncitorii grăbiți, forfota din secții și atmosfera aceea în care fiecare părea să știe exact ce avea de făcut.

Pentru noi era întâlnirea cu lumea reală a muncii. Vedeam oameni care își cunoșteau meseria și care trebuiau să obțină rezultate concrete. Într-o fabrică nu era suficient să spui că ai înțeles. Trebuia să și demonstrezi.

Am păstrat de atunci respectul pentru oamenii pricepuți, pentru cei care știu să facă lucruri cu mâinile și cu mintea lor. Mai târziu, în domeniul comunicațiilor militare și apoi în presă, aveam să regăsesc aceeași regulă: teoria este necesară, dar valoarea ei se vede în ceea ce reușești să faci.

Desigur, viața de licean nu însemna doar ore, profesori și practică.

Eram adolescenți, cu energia, curiozitatea și micile slăbiciuni ale vârstei.

Un alt motiv de mândrie era apropierea liceului de Sala Sporturilor. Puține licee se puteau lăuda cu o asemenea vecinătate și, dacă tot era atât de aproape, ar fi fost păcat să nu profităm de ea.

Foto: Iulian Cadulencu

Nu știu câți dintre foștii elevi ar putea spune, cu mâna pe inimă, că nu au sacrificat măcar o oră de curs pentru o partidă de tenis de masă.

Nu recomand această metodă de dezvoltare a aptitudinilor sportive elevilor de astăzi. Nici atunci absențele nu rămâneau fără urmări, iar nota la purtare putea avea de suferit.

Dar, după atâția ani, tocmai asemenea întâmplări ne stârnesc zâmbetul.

La fel și amintirile din Parcul Tineretului, cu aleile lui și cu hidrobicicletele care ne ofereau senzația unor mici expediții pe apă.

Nu aveam telefoane în care să ne refugiem în pauze și nici platforme pe care să publicăm fiecare gând. Aveam însă colegii. Vorbeam mult, ne contraziceam, ne împăcam, făceam glume și, uneori, puneam la cale lucruri care nu ar fi trecut niciodată de aprobarea dirigintei.

Iar când întreceam măsura, consecințele nu întârziau.

Pe vremea noastră, ședințele cu părinții se desfășurau uneori și în prezența elevilor. Nu era tocmai confortabil să asculți cum îți sunt prezentate notele și absențele în fața propriului părinte.

Îmi amintesc o întâmplare care și astăzi mă face să zâmbesc.

Aveam un coleg dintr-o comună de lângă Râmnicu Sărat. Pentru părinții lui era greu să ajungă la ședință, dar prezența unuia dintre ei era obligatorie. Altfel, elevul risca să nu mai fie primit la ore până când venea un părinte la școală.

Soluția găsită a fost una demnă de inventivitatea adolescenților: un muncitor din Fabrica Contactoare a fost rugat să joace rolul tatălui.

Numai că lucrurile au luat o întorsătură neașteptată.

Când diriginta a început să enumere notele slabe și absențele, „părintele” de ocazie a intrat atât de convingător în rol, încât a început să-i aplice elevului câteva corecții fizice.

Cred că, în acel moment, colegul nostru a regretat că nu își chemase adevărații părinți. Probabil ar fi scăpat cu o mustrare mai blândă.

Privită astăzi, întâmplarea seamănă cu o scenă dintr-o comedie de situație, deși reacția adultului nu era deloc potrivită. Așa erau însă unele dintre poveștile acelor ani, cu situații pe care nu le-am uitat nici după mai bine de trei decenii.

Când mă gândesc la liceu, dincolo de toate aceste întâmplări, îmi vin în minte profesorii.

Nu vreau să înșir nume, pentru că aș risca să omit oameni care au avut un rol important în formarea mea.

Foto: Iulian Cadulencu

Unii ne-au format prin exigență, alții prin răbdare, alții prin felul în care știau să ne atragă atenția asupra unor lucruri pe lângă care am fi trecut nepăsători.

Nu aveam laborator media. Aveam însă profesori care ne îndemnau să observăm, să interpretăm, să căutăm sensuri și să descoperim frumosul din jurul nostru.

Atunci nu știam că voi ajunge să lucrez cu imaginea, cu textul și cu informația. Nu știam că voi fotografia militari în misiune, că voi realiza materiale de presă sau că voi încerca să surprind prin obiectivul aparatului foto oameni și întâmplări care meritau cunoscute.

Privind înapoi, cred că unele dintre primele lecții despre atenție, sensibilitate și puterea cuvântului le-am primit în acele săli de clasă.

După absolvirea liceului, în 1992, am urmat Institutul Militar de Transmisiuni „Decebal”.

Transmisiunile asigură legătura dintre oameni și structuri militare. Informația trebuie să circule corect, la timp și în siguranță. Un mesaj transmis greșit sau prea târziu poate avea consecințe serioase.

Mai târziu aveam să descopăr că aceleași principii se regăsesc, într-o altă formă, și în comunicarea publică. Primele mele lecții de informatică, prin 1993, ar stârni probabil zâmbete în rândul elevilor de astăzi.

Nu aveam calculatoare, monitoare sau tastaturi adevărate. Aveam niște cartoane duplex, format A2, pe care erau desenate tastaturi, combinații de taste și comenzi rapide, ceea ce astăzi numim, cu atâta naturalețe, short-cut-uri.

Pe acele cartoane învățam să folosim calculatorul. Apăsam imaginar tastele, memoram comenzile și încercam să înțelegem cum funcționează un dispozitiv pe care nu îl aveam în față.

Practic, făceam informatică fără calculator.

Trebuie să recunosc că acele dispozitive aveau și câteva avantaje față de tehnologia de astăzi: nu li se termina bateria, nu aveau nevoie de actualizări, nu se blocau și nici nu puteau fi virusate.

Singurul pericol real apărea dacă vreun coleg scăpa o Cola pe ele. Atunci riscam să pierdem nu doar tastatura, ci întregul sistem de operare, cu tot cu suportul de carton.

Astăzi, când mă gândesc la laboratorul media al fostului meu liceu, contrastul este uriaș. Noi învățam comenzile unui calculator pe carton. Elevii de acum pot filma, edita, crea și publica folosind echipamente reale, la care noi nici nu visam.

Între timp, mi-am completat pregătirea tehnică și militară cu studiile la Facultatea de Comunicare și Relații Publice din cadrul Școlii Naționale de Studii Politice și Administrative (SNSPA).

De la comunicații la comunicare a fost un drum mai scurt decât pare.

În anul 2001, o întrebare aparent banală avea să-mi deschidă o nouă direcție profesională:

„Știi să tastezi?”

Știam. Nu extraordinar, dar suficient pentru acea perioadă.

Așa am ajuns să mă implic în realizarea revistei militare „Parașutiștii”, unde am învățat tehnoredactare, editare și tot ceea ce presupune pregătirea unei publicații pentru tipar.

Nu aveam tutoriale video la fiecare pas. Învățam din manuale, din meniurile programelor, din încercări și, mai ales, din greșeli.

Îmi amintesc că, la un moment dat, o revistă aproape finalizată a fost pierdută din cauza unui fișier corupt. A trebuit să o refacem într-o singură noapte, lucrând până dimineața.

Am lucrat și ca tehnoredactor la un ziar local „Frontal”, experiență care m-a apropiat și mai mult de ritmul și rigorile presei.

Am înțeles atunci cât de multă muncă se află în spatele unei publicații. Oameni care scriu, fotografiază, corectează, editează și pregătesc materialele pentru cititori. Fiecare are rolul său, chiar dacă nu toate numele ajung să

fie cunoscute.

Am avut norocul să întâlnesc profesioniști de la care am învățat mult și cărora le datorez o parte importantă din formarea mea.

De multe ori am fost doar autorul unei povești, nu personajul ei principal.

Și cred că este firesc să fie așa.

Pe scenă urcă actorii, nu autorii.

Cel care documentează și spune povestea trebuie să știe să rămână uneori în umbră, pentru ca oamenii despre care vorbește să fie cei văzuți și ascultați.

Cariera militară mi-a oferit posibilitatea de a participa la numeroase exerciții desfășurate în țară, de a documenta activitatea militarilor și de a cunoaște oameni ale căror experiențe meritau povestite.

Am ajuns și în Afganistan, unde am îndeplinit misiuni de corespondent militar de război.

Acolo am înțeles și mai bine responsabilitatea celui care transmite informații și imagini.

Într-un teatru de operații, aparatul de fotografiat și camera video nu sunt simple instrumente. Trebuie să știi ce surprinzi, ce transmiți și, mai ales, ce consecințe poate avea ceea ce publici.

Am însoțit militari în misiuni, am realizat fotografii și materiale video, iar o parte dintre acestea au ajuns în presa militară și civilă, precum și în reportajele emisiunii „Pro Patria".

Dar una dintre imaginile care mi-au rămas cel mai puternic în memorie nu este legată de tehnica militară sau de vreun exercițiu spectaculos.

Este imaginea unor copii afgani care primeau caiete și creioane în timpul unei misiuni umanitare, într-un sat din apropierea Kandaharului.

Îmi amintesc cum țineau acele rechizite în mâini, cu o grijă deosebită, de parcă primiseră ceva neprețuit.

Foto: Iulian Cădulencu

În astfel de momente înțelegi că o fotografie poate spune uneori mai mult decât un articol întreg.

Trebuie doar să ai răbdarea să observi și să înțelegi ce se află în fața ta.

Poate că tocmai atunci foloseam, fără să îmi dau seama, ceva învățat cu mulți ani înainte, în liceu: să privesc cu atenție oamenii și să caut omenescul chiar și acolo unde împrejurările par să îl ascundă.

Astăzi sunt membru al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România. Privesc această calitate ca pe o etapă a unui drum în care am continuat să învăț, să cunosc oameni și să descopăr povești.

Iar începutul acelui drum rămâne legat de liceul meu.

Dragi elevi, voi aveți astăzi ceea ce noi nici nu îndrăzneam să ne imaginăm.

Când privesc posibilitățile pe care le oferă laboratorul media, nu pot să nu mă gândesc la diferența dintre generații.

Noi aveam hârtia, pixul, câteva aparate la care aveam acces și, uneori, curajul de a ridica mâna în clasă. Voi aveți camere video, aparate foto, calculatoare, programe de editare și platforme digitale prin care puteți transmite aproape instantaneu un mesaj.

Puteți realiza un interviu, un reportaj, un podcast, o fotografie-document sau un film despre oamenii și locurile care vă înconjoară.

Dar toate aceste instrumente devin cu adevărat utile atunci când aveți ceva de spus.

Nu vă fie teamă să vă exprimați ideile. Nu așteptați să aveți de la început fotografia perfectă, interviul perfect sau reportajul care să impresioneze pe toată lumea.

Prima fotografie poate fi nereușită. Primul interviu poate fi stângaci. Primul reportaj poate avea nevoie de multe corecturi.

Și eu am început fără să știu mare lucru despre programele de tehnoredactare. Am greșit, am primit observații, am refăcut pagini și am învățat de la cei care știau mai mult decât mine.

Învățați să lucrați în echipă, să vă ascultați colegii și să acceptați că o idee bună poate deveni și mai bună atunci când este discutată cu ceilalți.

Într-o redacție, la fel ca într-o echipă militară, rezultatul depinde de contribuția fiecăruia.

Și, mai ales, învățați să verificați informațiile. Astăzi este mult mai ușor să publici decât era pe vremea mea. Dar tocmai această ușurință cere mai multă atenție. Nu tot ceea ce circulă pe internet este adevărat și nu tot ceea ce atrage atenția merită transmis mai departe.

Folosiți laboratorul media pentru a descoperi oa-

meni, pentru a spune povești și pentru a înțelege mai bine lumea din jurul vostru.

Poate că printre voi se află un viitor jurnalist, fotograf, regizor sau specialist în comunicare. Poate că unii veți alege profesii care nici nu există astăzi.

Nu trebuie însă ca toți să deveniți oameni de presă. Capacitatea de a comunica, de a asculta, de a lucra cu ceilalți și de a vă susține ideile vă va folosi indiferent de drumul pe care îl veți alege.

Dacă aș putea să mă întorc pentru câteva minute în clasa de la etajul al doilea, de pe colțul clădirii, cred că primul lucru pe care l-aș face ar fi să privesc din nou spre Palatul Comunal.

Apoi m-aș uita la colegii mei, la băncile în care stăteam, la profesorii care încercau să ne pregătească pentru o lume despre care nici ei, nici noi nu știam cât de mult avea să se schimbe.

Mi-ar plăcea să aud din nou agitația din pauze, poveștile de după vacanță, discuțiile despre meciurile de tenis de masă și planurile noastre, unele serioase, altele numai bune să ne aducă observații la purtare.

Mi-ar plăcea să revăd forfota din Fabrica Contactoare și să retrăiesc pentru o clipă sentimentul acela că aveam tot timpul din lume înaintea noastră.

Nu pentru că acei ani ar fi fost perfecți. N-au fost. Dar au fost anii în care am legat prietenii, am făcut greșeli, am învățat lucruri și am început să înțelegem ce vrem de la viață.

Le sunt recunoscător profesorilor care ne-au format, care au avut răbdare cu noi și care ne-au învățat mai mult decât scria în manuale.

Le sunt recunoscător și colegilor alături de care am trăit acei ani. Am învățat unii de la alții poate mai mult decât realizam atunci.

Iar elevilor care astăzi intră în laboratorul media al liceului le-aș spune să nu privească acel spațiu doar ca pe o sală cu aparatură modernă.

Să îl privească drept un loc în care pot încerca, pot greși, pot învăța și își pot descoperi propria voce.

Noi aveam o fereastră de la care vedeam Palatul Comunal și ni se părea că avem cea mai frumoasă perspectivă din Buzău.

Voi aveți astăzi o fereastră către întreaga lume.

Nu vă mulțumiți doar să priviți prin ea.

Spuneți ce vedeți, ce gândiți și ce credeți că merită cunoscut sau schimbat. Iar dacă prima încercare nu vă reușește, încercați din nou.

Cine știe? Poate că, peste 34 de ani, unul dintre voi va scrie pentru revista liceului despre ziua în care a intrat pentru prima dată în laboratorul media și a descoperit ce vrea să facă în viață.

Așa cum eu scriu astăzi despre o clasă de la etajul al doilea, despre niște profesori cărora le datorez mult și despre o fereastră prin care, fără să știm, începeam deja să privim spre viitor.

COPERTA FAȚĂ:
Colaj din activitățile din Liceul Grigore C. Moisil Buzău

COPERTA SPATE:
Fotografia lui Grigore C. Moisil aprox.1970, colorizată de Iulian Stoica, 2026.

Acad. GRIGORE C. MOISIL

matematician, părintele informaticii românești